

the book is owned by kaii@geocities.com (member #27);
typed to Word Document by kaii@geocities.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (14/07/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

สมบัติพระสุริย์

ป.อินทรปาลิต

"แพ็กการ์ด" เก่งสิ่งข้าง แล่นมาตามถนนพญาไทอย่างสง่าผ่าเผย สมศักดิ์สมตระกูลของมัน เจ้าแห้วกระทำหน้าที่เป็นคนขับ และมีนั่นทา นวลลออ ประภา ประไพ นั่งอยู่ตอนหลังรถ ทั้ง ๔ นางพรราว พริ้งอยู่ในเสื้อผ้าอาภรณ์อันวิจิตร

มันเป็นเวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. ๔ นางเพิ่งกลับจากดูภาพยนตร์รอบบ่าย ขณะที่รถเก่งคันงาม แล่นมาจวนจะถึงบ้าน ทุกๆ คนที่อยู่ในรถก็แลเห็นประชาชนเดินถนนหลายสิบคน ยืนจับกลุ่มล้อมวงมองดูอะไรอยู่ข้างประตูบ้าน "พัชรภรณ์"

"เอ๊ะ นั่นเขาทำอะไรกันที่หน้าบ้านเรา" นั่นทาพูดขึ้นเปรยๆ

เจ้าแห้วหันมาตอบแบบเดาศวด

"รับประทาน ถ้าจะแจ็กเล่นปาที่ขายยากระมังครับ"

นั่นทาทมวดคิ้วย่น

"เปล่า ฉันไม่ได้ถามแกลย"

เจ้าแห้วกดแต่รถไฟฟ้าขอลทาง ประชาชนซึ่งยืนขวางประตูบ้านรีบหลีกทางให้ คราวนี้ ๔ นาง ก็แลเห็นชายชราผิวคล้ำ แต่งกายขมุกขมอมด้วยเสื้อผ้าที่ขาดวิ่นคนหนึ่ง นั่งเหยียดเท้าอยู่ข้างประตูบ้าน

"อู๋ตาย" นวลลอออุทานขึ้น "คนเป็นลม โธ-แก่แล้วน่าสงสาร"

ประไพพูดขึ้นทันที

"หยุด-หยุดรถแห้ว ลงไปช่วยแกหน่อยซิ ถ้าแกไม่สบายมากก็พาแกไปให้ดิเรกในบ้านเรา"

"แพ็กการ์ด" เก่ง พันประตูเข้ามาในเขตบ้าน เจ้าแห้วก็บังคับรถให้หยุดนิ่ง ๔ นางกับเจ้าแห้วรีบ ลงมาจากรถเดินย้อนออกมาหน้าบ้านอีก ประภาปราดเข้าไปถามหญิงชราคนหนึ่ง ซึ่งเข้าห้องแถวของ คุณหญิงวาดอยู่ในตรอกข้างบ้าน "พัชรภรณ์"

"ป้าแจ่ม คุณลุงคนนี่แกเป็นอะไรจ๊ะ"

ป้าแจ่มมองดู ๔ นางอย่างเคารพเกรงกลัว

"เป็นลมคะ แกเป็นชาวชนบทคะ มาถึงตรงนี้ก็เป็ลมล้มคว่ำอยู่ข้างถนน ดิฉันแลเห็นเข้าก็ชวน ใครๆ มาช่วยเหลือ"

นั่นทาเดินเข้ามายืนข้างหน้าชายชราผู้นั้น

"ลุงจ๊ะ ลุงไม่สบายมากหรือ"

ชายชราธิบายมือไหว้หล่อน และพูดเสียงแปร่งๆ แบบไทยอีสาน

"ไม่เป็นไรหรอกขอรับคุณนาย ผมค่อยยังชั่วแล้ว แต่ว่าย้ออ่อนเพลียมาก เห็นจะเป็นเพราะผม หิวข้าวเกินไปนั่นเอง"

ประภาเคยเป็นพยาบาลและนางผดุงครรภ์ประกาศนียบัตร เมื่อแลเห็นใบหน้าที่ยืดเขียวของ ชายชรา หล่อนก็รู้ว่า แกกำลังไม่สบาย ดังนั้นหล่อนจึงหันมาออกคำสั่งกับเจ้าแห้ว

"แห้ว พาลุงนี้เข้าไปในบ้านเรา โธ-น่าสงสารมากทีเดียว รู้สึกว่าแกจะเป็นมาเลเรียเร็วรั้งด้วย"

เจ้าแห้วทรุดตัวลงประคองชายขรากลุกขึ้น

"แข็งใจเดินหนอยนะลุง เข้าไปในบ้านฉันจะทำกับข้าวให้กิน บา-นี่ลุงถ้าจะไม่ได้อาบน้ำมาหลายวันแล้วซินะ กลิ่นจกกะแร้แรงเหลือเกิน"

ชายขรายิ้มแห้งๆ

"ผมอาบน้ำเมื่อเดือนก่อนนี่เองแหละครับ เจ้าประคุณเอ๋ย นึกว่าช่วยคนแก่เอาบุญเกิด ผมทิวข้าวใจจะขาดอยู่แล้ว"

เจ้าแห้วพาชายขราเข้ามาในบ้าน ๔ นางตามเข้ามาด้วย ประไพร้องตะโกนเรียกเจ้ามันให้เอารถแพ็กการตไปเก็บไว้ที่โรงของมัน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านผู้ใหญ่และ ๔ สหายนั่งพักร้อนสนทนากันอยู่ในเรือนต้นไม้ บนโต๊ะเหล็กพ่นสีมีวิลิگیโซดา จานกับแก้มและถ้วยแก้ววางอยู่เต็มไปหมด เมื่อเจ้าแห้วและเมียๆ ของสี่สหายพาชายขราเข้ามาในเรือนต้นไม้ การสนทนาก็เงียบกริบลงทันที

"อ้าว" คุณหญิงวาดอุทาน "นั่นพาใครมาวะอ้ายแห้ว"

ประภาพูดขึ้นทันที

"ลุงคนนี่แกเป็นลมอยู่หน้าบ้านเราคะ หนูสงสารก็เลยให้เจ้าแห้วพาเข้ามา แกบอกว่า แกเป็นลมเพราะทิวข้าว"

"โถ-โถ-โถ" คุณหญิงคราง "อนิจจังทุกขังเฮ้ย น่าสงสาร ประคองให้แกนั่งลงบนพื้นซีอ้ายแห้วแล้วรีบไปหาข้าวมาให้แกกินเดี๋ยวนี้ ปานนี้กับข้าวในครัวคงจะเสร็จแล้ว"

๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ ต่างลุกขึ้นเดินเข้ามานั่งบนพื้นห้อมล้อมชายขราผู้ น่าสงสาร แกทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมอีก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดกับสะไม้ของท่านโดยเร็ว หลังจากแห้วเดินออกไปจากเรือนต้นไม้

"แม่นันขึ้นไปบนตึกเร็ว โทรศัพท์ห้อมมาเดี๋ยวนี้"

"ว้า" ดร.ดิเรกร้องเสียงแหลม มองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างเคื่องๆ "ตามห้อมมาหาหอกอะไรกันครับ ผม-ต็อกเตอร์ดิเรก แพทย์ปริญญาหัวนอกอยู่นี่ทั้งคน ป๊ะแล้ว..."

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ

"ขอโทษทีไวย์ สิมไป ช่วยตาลุงนี่หนอยซีดิเรก"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มออกมาได้ เขยิบเข้ามานั่งใกล้ชายขรา เอื้อมือคว้าข้อเท้าข้างซ้ายของคนไข้กุมไว้ แล้วยกนาฬิกาขึ้นมองดูเวลา

"เฮ้" เสียงหวนร้องลั่น "แกทำอะไรวะห้อม"

ดร.ดิเรกตอบหน้าตาเฉย

"ตรวจชีพจร"

พลหัวเราะก๊าก

"ชีพจรทำไมตรวจที่ตีน เขาตรวจข้อมือกันทั้งนั้น"

ดร.ดิเรกแยกเขี้ยว จ้องตาเขม็งมองดูนายพัชราภรณ์อย่างเดียดดาล

"ท่านมหาราชากันทรกุมารรามซิงก์ เคยรับสั่งกับกันอย่างนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว ยูเป็นคนโง่และไม่เข้าใจ แพทย์ที่มึความรู้สูงอย่างกัน เขาตรวจชีพจรที่ข้อเท้า ไม่ใช่ข้อมือ ยูไม่เคยเรียนวิชาแพทย์ชั้นสูง" แล้วเขาก็มองดูหน้าคนไข้ของเขา "แลบลิ้นซิลูง ออไร้น พอแล้วไม่ต้องแลบให้ยาวนัก ประเดี้ยวลิ้นโก่หุดเอาละ หดลิ้นเข้าไปได้ วันนี้ลุงอุจจาระหรือเปล่า"

ชายขรราทำหน้าที่นี้

"อะไรครับ อูจจาระ"

ดร.ดิเรกยักคิ้ว พุดแผ่วเบา

"ข. สระอีไม้โท"

"อ้อ เปล่าครับ ผมเป็นพรอดิก ซี่ไม่ออกมาหลายวันแล้ว"

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้ เอื้อมมือแทกตาคนไข้ทั้งสองข้าง เขาพยายามตรวจอย่างถี่ถ้วน แล้วเขาก็พุดกับชายขรรา

"ไม่เป็นไรลุง อาการของลุงไม่หนักหนาอะไร กินข้าวแล้วพักผ่อนสักครู่ก็หาย ทำไม่ถึงปล่อยให้ร่างกายขาดอาหารละลุง"

ชายขรราถอนหายใจเฮือกใหญ่

"เพราะขาดเงินครับ คุณหมอ ร่างกายจึงขาดอาหาร ผมเดินทางโดยเท้ามาจากสระบุรีตั้งแต่แรม ๓ ค่ำ เพิ่งถึงกรุงเทพฯ วันนี้เองแหละครับ เงินทองไม่มีติดตัวมาเลย"

"แกมาหาพี่น้องยังงั้นรี" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามยิ้มๆ

"มีได้ครับ ผมเป็นกรรมกรว่างงานมาหางานทำ ญาติพี่น้องของผมไม่มีหอรอกครับ"

คุณหญิงวาดพุดขึ้นทันที

"ถ้าเช่นนั้นแกอยู่กับฉันไหมจ๊ะ ฉันจะให้แกเป็นคนสวนดูแลต้นไม้ รดน้ำพรวนดินและถางหญ้า ในบริเวณบ้านนี้ ฉันจะให้เงินเดือนแก ๒๐๐ บาท กินอยู่กับฉันเสร็จ"

ชายขรราตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว

"โอ-บุญของผมแล้วขอรับ ผมได้มาพบพวกท่าน ที่มีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ ผมยินดีรับใช้สนองพระเดชพระคุณท่านขอรับ ผมจะขอฝากชีวิตไว้เป็นทาสของท่าน"

"แกชื่ออะไร เคยมีอาชีพเป็นอะไร" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถาม

"ผมชื่อย้อยครับ เคยมีอาชีพเป็นพรานป่าครับ แต่บาปกรรมของผมที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมา มาก เมียผมจึงถูกเสือคาบไปกิน และลูกชายผมอายุ ๑๐ ขวบถูกหมึกกัดตาย ผมก็เลยเลิกอาชีพเป็นพราน มาหางานทำที่กรุงเทพฯ"

คณะพรรค ๔ สหายพุดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ้ว วิพากษ์วิจารณ์กันด้วยความสงสารลูงย้อย

นายพรานเต่าที่สูญเสียชีวิตลูกและเมียของเขา

เจ้าแห้วถือจานใส่ข้าวราดแกงเผ็ดเนื้อวิ่งกระทัดกระหอบเข้ามาในเรือนต้นไม้ นิกรแลเห็นเข้าก็ พยักหน้ากับเจ้าแห้ว

"งุ่มง่ามเหลือเกิน อ้ายเปรต คนกำลังหิวจะตายอยู่แล้ว ส่งมานี่"

เจ้าแห้วส่งจานข้าวแกงเนื้อให้นิกรอย่างนอบน้อม

"รับประทานแกงเผ็ดสักครับ"

นายจอมทะเล้นหยิบช้อนตักข้าวแกงใส่ปาก นันทายกหลังมือตบหน้าน้องชายของหล่อนดังฉาด

"นี่แน่ะ ตะกละตะกลามนัก เขาเอามาให้ลูงย้อยกินไม่ใช่หรือ?" แล้วหล่อนก็แยงจานข้าวมาส่งให้ชายขรรา "ทานข้าวเสียก่อนเถอะจะลูง โถ-คงหิวแย"

ลูงย้อยรีบยกๆ เงินๆ กินข้าว ไบหน้าที่ร้วงโรยซิดเซียวสดชื่นขึ้นมาทันที แก่ขาบซึ่งในความเมตตา กรุณาของคณะพรรค ๔ สหายมาก แก่กินข้าวพลางให้ศีลให้พรตลอดเวลา

"อาชีพพรานป่าสนุกไหมลูง" พลถามลูงย้อย

"โอ-มันจะสนุกได้อย่างไรขอรับ ต้องบุกป่าฝ่าดงเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต แสวงหาสัตว์ป่าเอามาเป็นอาหาร ที่เหลือกินก็ขายได้เงินบ้างเล็กๆ น้อยๆ"

"ถ้ายังงั้น พวกพรานป่าก็ไม่มีทางร่ำรวยขึ้นนะลุง" ดร.ดิเรกพูดขึ้นบ้าง

"ครับ ถูกแล้ว เว้นแต่โชคเหมาะเคราะห์ดีไปพบทองคำเข้าในป่า หรือมายก็พบทรัพย์สมบัติที่ซุกซ่อนไว้ตามถ้ำตามเขา"

"ทรัพย์สมบัติอะไรลุง" นิกรถาม

"ก็สมบัติของคนโบราณที่ฝังไว้ หรือซุกซ่อนไว้ในป่าในดงนะซีครับ คุณก็คงจะได้ยินได้ฟังเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลายแทงต่างๆ"

กิมหงวนหัวเราะ

"ฉันเคยบุกป่าไปค้นหาสมบัติลายแทงแล้วละลุง...สองหัวกินหัวเดียว หัวเขี้ยวกินหัวคว่ำ เต่ากินเห็ดเปิดกินหอย ใครตายถูกให้ไปเอาที่เปียกไม่รู้จักแห่ง"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ลุงย้อยอดหัวเราะไม่ได้

"ถูกละครับ เขามักจะบอกไขว้ในลายแทงอย่างนี้ แต่ว่าเรื่องลายแทงนะ โดยมากโกหกกันขอรับ คนสมัยนี้แกล้งเขียนมันขึ้น แล้วทิ้งไว้ตามเจดีย์หรือปูชนียสถานหลอกให้คนไปหาเล่น เสียเงินเสียทอง และเสียเวลาเปล่าๆ อย่างไรก็ตามครับ ลายแทงจริงๆ ก็ยังมีอยู่มาก เมื่อปีกลายนี้เอง มีคณะค้นลายแทงคณะหนึ่งเดินทางไปจากกรุงเทพฯ จ้างผมเป็นผู้นำทางบุกดงพญาเย็นลึกเข้าไปตั้ง ๑๐ วัน เพื่อค้นหาราชสมบัติของอดีตกษัตริย์ในสมัยนั้น"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายต่างสนใจในเรื่องที่ชายชราเล่า ลุงย้อยยกช้อนตักข้าวราดแกงใส่ปาก กิริยาท่าทางของแกกระปรี้กระเปร่าขึ้นตามลำดับ เมื่อมีอาหารตักถึงท้อง

"เรื่องราวมันเป็นยังไงกันจะลุง เล่าให้ฉันฟังบ้างซี" ดร.ดิเรกถาม

"ได้ครับ ผมจะเล่าให้ฟังย่อๆ ชาวพระนครคณะนั้นเป็นเศรษฐีมั่งมีทรัพย์ขอรับ เขาได้รับลายแทงเก่าแก่ฉบับหนึ่งจากบรรพบุรุษของเขา ในลายแทงนั้นบอกระยะทางจากเมืองสระบุรีเข้าไปในป่าสูง อันทुरกันดารยิ่ง เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บชุกชุม มีสัตว์ป่าดุร้าย และมีคนป่าอาศัยอยู่หลายพวก ทรัพย์สมบัติที่ซ่อนอยู่ในถ้ำแห่งภูเขาภูหนึ่ง ซึ่งมีรูปเหมือนหัวคนทมิฬ มันเป็นราชสมบัติของพระสุริย์ขอรับ มีเพชรนิลจินดาและอัญมณีอันมีค่าหลายร้อยล้าน เพชรลูกเม็ดใหญ่ๆ ขนาดลูกมะขวิด ทับทิมโตเกือบเท่าผลทุเรียน ทองคำแท่ง ไช้มุก มรกต และแก้วแหวนเงินทองเหลือที่จะคณนานับ"

"สมบัติพระสุริย์..." นิกรคราง "เอ-ลุง ชักสงสัยเสียแล้วละ ก็มันกำลังฉายอยู่ที่ศรีเหวราช และศรีราชวงศ์นี่ลุง"

ชายชรามยิ้ม

"คนละเรื่องครับ นั่นเป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากบทประพันธ์ของนักเขียนฝรั่งคนหนึ่ง ที่ผมเล่านี้เป็นเรื่องจริงนี่ครับ สมเด็จพระเจ้าสุริยศรีสุริยศักดิ์เป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งในสมัย พ.ศ. ๒๐๐ เศษ พระองค์เป็นจอมจักรพรรดิที่แผ่พระกฤษฎาภาพไปทั่ว ต่อมาเจ้าฟ้าทะเลแห่งแคว้น ๒๔ ปันนา ได้กระทำสงครามกับพระเจ้าสุริย์ ศึกครั้งนั้นเป็นสงครามแรมปีเขียวครับ เจ้าฟ้าทะเลได้รับคำสั่งจากประเทศใหญ่น้อยส่งมาช่วย พระเจ้าสุริย์ทำการรบพุ่งกับเจ้าฟ้าทะเลอยู่ ๕ ปีเศษ ก็แตกพ่ายยับเยินถอยร่นมาทางแขวงเมืองสระบุรี ซึ่งในกาลครั้งนั้นยังเป็นป่าดงพงไพรไม่มีผู้คนเหมือนเดี๋ยวนี้ พระเจ้าสุริย์ได้ซ่อนราชสมบัติของพระองค์ไว้ในถ้ำๆ หนึ่งที่ภูเขาภูหัวคนทมิฬ แล้วทำลายแทงคือแผนที่หายาๆ ไว้ เขียนด้วยพระโลหิตของพระองค์ ลายแทงของสมบัติมหาศาลนี้ตกทอดมาถึงตระกูลพรพิมล ทายาทของตระกูลเชื้อ

คุณวิชาติพาเพื่อนร่วมใจรวม ๕ คนเดินทางไปค้นหาสมบัติพระสุริย์โดยตกลงจ้างผมเป็นพรานผู้นำทาง
พูดจบชายชราที่ตกขำวราดแกงใส่ปากอีก

"อ้ายแห้ว" คุณหญิงวาดพูดขึ้น "ไปเอามาให้แกอีกงานไป พอดีเรกขอน้ำให้นายย่อยตี้มสักแก้ว
ซีหลาน เอ-เรื่องนี้สนุกดีแฮะ"

ชายชราเล่าเรื่องสมบัติพระสุริย์ต่อไป

"คุณวิชาติกับพรรคพวกและผมเองต้องเผชิญกับสัตว์ร้ายและพวกคนป่าแทบจะเอาชีวิตไม่รอด
ภูเขารูปหัวคนหมิปอยู่ใจกลางดงพญาเย็นขอรับ ไม่เคยปรากฏว่ามีใครบุกบั่นไปถึงนั้น เว้นแต่พวกคนป่า
ที่นั่นเอง เล่าแล้วเหมือนเรื่องโกหกครับ"

พลพยักหน้า

"เอาเถอะลุง โทกข้างจริงข้างฟังกันเล่นเพลินๆ ลุงนี้มีความรู้ในทางประวัติศาสตร์ดีมาก
ฉันเองเพิ่งได้ยินชื่อเจ้าฟ้าทะลุกับพระสุริย์เดี๋ยวนี้เอง เรียนประวัติศาสตร์มาจนหัวจะผุแล้ว"

นิกรถามขึ้นว่า "แล้วคุณวิชาติไปพบถ้ำมหาสมบัติหรือเปล่าล่ะลุง"

นายพรานแต่่าลั่นศีรษะ

"ไม่ทันพบหรอกครับ พวกคนป่าที่เชิงเขาหัวคนหมิปจับบูชายันต์หมด ผมเองหลบหนีมาได้
คนเดียวเท่านั้น โอ๊ย-พูดแล้วยังสยดสยองใจครับ ผมได้เผชิญกับยายแม่มดแต่่าผู้ยังรู้ดินฟ้ามหาสมุทร
และมีอายุยืนไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ ปี"

เสียดหงวนหัวเราะ

"ชื่อยายกาบูลใช่ไหมล่ะ"

"เอ-เรื่องชื่อของแกผมไม่ทราบหรอกครับ รู้แต่ว่าแกเป็นผู้เรื่องวิทยาอาคมขลัง ทหาราหัวหน้า
คนป่าที่นั่นเชื่อถ้อยยายแต่่าแม่มดคนนี้มาก แกบอกว่าคุณวิชาติกับพรรคพวกเป็นกาลกิณีแห่งนคร
จะมาขโมยราชสมบัติแห่งกษัตริย์ ขอให้ทหาราสังหารเสีย ดังนั้นคุณวิชาติกับพรรคพวกก็ถูกฆ่าตาย
ด้วยการพุ่งด้วยหอกของทหาราที่ดุร้าย ผมเองหนีมาได้อย่างหวุดหวิดเชียวครับ"

คณะพรรค ๔ สหายพูดกับจ้อกแจ้กจ้อแจ้ว วิจารณ์กันถึงเรื่องนี้ เจ้าแห้วเอื้อมมือเขี่ยแขนลุงย่อย
แล้วกล่าวว่า

"เดี๋ยวนะลุง อย่าเพิ่งเล่าต่อ แหม-กำลังสนุกทีเดียว ฉันจะไปเอาข้าวมาให้ลุงก่อน" แล้วเจ้าแห้วก็
รีบลุกขึ้นเดินออกไปจากเรือนต้นไม้

ดร.ดิเรกกล่าวถามชายชรา

"ที่ลุงเล่าเรื่องสมบัติพระสุริย์นี่นะ เป็นความจริงหรือลุง"

ลุงย่อยมีสีหน้าเคร่งขรึมทันที

"ผมเป็นพรานครับ พรานป่าทุกคนต้องมีศีลมีสัจย์ไม่โกหกใคร เอาผมไปสาบานที่วัดไหนก็ได้
หลักฐานเรื่องสมบัติพระสุริย์ผมก็มี"

"หลักฐานอะไรลุง" นิกรถามอย่างขำๆ

"แผนที่ลายแทงนะซีครับ ก่อนที่จะถูกพวกคนป่าจับ คุณวิชาติได้ฝากแผนที่ลายแทงให้ผมเก็บ
รักษาไว้"

ดร.ดิเรกยิ้มตาโพล่ง

"ขอให้พวกเราดูหน่อยซีลุง อยู่ไหนล่ะ"

"อยู่ครับ อยู่ในกระเป๋ากางเกงในของผม" พุดจบชายชราที่ลุกขึ้นยืน ถลกขาจากกางเกงขาล้นขึ้น ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงใน หยิบกล่องโลหะกะทัดรัดกล่องหนึ่งออกมาแล้วทรุดตัวนั่งตามเดิม ค่อยๆ เปิดกล่องออก ในกล่องมีผ้าขาวผืนหนึ่งคร่ำคร่าพับไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย ลุงย้อยหยิบผ้าผืนนั้นออกมาคลี่ออกวางบนพื้นอย่างระมัดระวัง ผ้าผืนนี้มีอายุเก่ามากแล้ว ขาดวันหลายแห่ง

คณะพรรค ๔ สหายต่างแลเห็นแผนที่ลายแทงฝีมือหยาบๆ แสดงเส้นทางไปสู่ขุนเขาหัวคนทมิฬ แต่แผนที่ลายแทงนี้ไม่มีตัวหนังสือปรากฏอยู่เลย

"ว่า-คุณไม่รู้เรื่องนี้ลุง ทิศและมาตราส่วนก็ไม่มี"

ลุงย้อยหัวเราะ

"สมัยนั้น ๒๒๐๐ ปีล่วงมาแล้วนะครับ เรายังไม่มีตัวหนังสือใช้กัน แต่ก็พอจะดูออกนี่ครับ นี่...ตรงนี้ตัวเมืองสระบุรี เส้นขยุกขยิกคือภูเขา เส้นไล่เดือนคือป่าไม้ เส้นวงกลมคือบึงและหนองน้ำ เส้นคู่คือแม่น้ำ ทิศเหนือทางนี้ คุณวิจิตกับคณะพรรคของเขาได้อาศัยแผนที่นี้ประกอบการเดินทาง จนกระทั่งได้ไปถึงภูเขารูปหัวคนทมิฬ ถูกต้องตามที่ปรากฏในแผนที่นี้ ให้ผมรากเลือดลงแดงตายเถอะครับ ที่เล่าให้ท่านฟังนี้ผมไม่ได้โกหกเลย"

เสียงหวนรู้สึกลึกลับในเรื่องนี้มาก เขาหันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"เราลองไปค้นหาสมบัติพระสุริย์รายนี้กันไหมครับคุณอา นานแล้วพวกเราไม่ได้บุกป่าฝ่าดงเลย นึกว่าไปปล้ำเสือข้างเลนสนุกๆ ให้เส้นสายมันยึดเสียบ้าง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มแหยๆ

"อย่าคุยโม้หน่อยเลยวะ เสือน่ะเพียงแต่แกได้ยินเสียงมันเท่านั้น เนื้อตัวก็เย็นเฉียบไปหมดแล้ว เอ-อ่าชักสนใจในเรื่องสมบัติพระสุริย์เสียแล้วละซีพลว้ย ล่องป่ากันอีกรึพวกเรา"

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

"ถ้าล่องป่าเพื่อล่าสัตว์เล่นสะก้อเอาครับ ไปก็ไปผมชอบ แต่ถ้าพวกเราหวังจะไปค้นหาสมบัติพระสุริย์ละก้ออย่าไปเลยครับ เสียเวลาเปล่าๆ"

นายพรานย้อยพูดกับพลทันที่

"คุณเข้าใจว่า สมบัติพระสุริย์ไม่มีจริงหรือครับ"

"ก็อยากจะเข้าใจอย่างนี้แหละลุง"

"ถ้ายังงั้นผมยินดีพาพวกคุณบุกป่าฝ่าดงไปกับผม ผมไม่ต้องการค่าจ้างเลยแม้แต่สตางค์แดงเดียว แต่ถ้าหากว่าพบสมบัติพระสุริย์แล้ว กรุณาแบ่งให้ผมบ้างก็แล้วกัน"

เจ้าแห้วถือจานข้าวราดแกงวิงกะเรอกระร่าเข้ามาทรุดตัวลงนั่งส่งจานให้ลุงย้อย

"เฮ้อลุง กินเสียให้อิ่ม ที่นี่ฉันคตมาเสียเต็มจานเลย"

ชายชราซาบซึ้งในความกรุณาของคณะพรรค ๔ สหายเป็นอย่างยิ่ง แกหยิบช้อนตักข้าวราดแกงใส่ปาก

"เชื่อผมเถอะครับ สมบัติอันมหาศาลรายนี้มีแน่ๆ ผมยินดีจะนำทางพาไป แต่เราจะต้องเตรียมเสบียงอาหาร ยารักษาโรคและอาวุธปืนไปให้มาก เพื่อต่อสู้กับพวกทหะราคนป่าที่ดุร้ายที่สุด มีการปกครองแบบเผด็จการ ฆ่ากันง่ายๆ เหมือนผักปลา"

คณะพรรค ๔ สหายต่างปรึกษารื้อกัน ประโพรพุดสนับสนุนสามีสองของหล่อน

"ไปเถอะคะกระคะ เพชรเม็ดหนึ่งเท่าลูกมะขวิดราคาคงหลายล้าน ไผ่อยากได้สักเม็ดคะ เอามาผูกหลังเล่น เดินไปไหนคนมองตาเป็นมัน"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

"อาอยากได้ทับทิมเท่าลูกทุเรียน เอามาทำต่างหูใส่"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูคุณหญิงของท่านอย่างหมั่นไส้

"ขนาดเท่าลูกทุเรียนนะ ต้องเอามาผูกเชือกกลางเล่นขึ้นเอามาทำต่างหูใส่ หูเธอก็จะได้ขาด"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"ขาดก็ช่าง หูดิฉันไม่ใช่หูเจ้าคุณ"

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้ ในที่สุดต่างก็ตกลงที่จะเดินทางไปค้นหาสมบัติพระสุริย์ในป่าสูงแห่งดงพญาเย็น ซึ่งเต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บและตกลงเอาเจ้าแห้วไปด้วย เพื่อคอยรับใช้อย่างใกล้ชิด

ในที่สุดเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยอมรับตำแหน่งเป็นผู้นำอีกตามเคย ท่านเจ้าคุณกล่าวกับนายพราน

"ตาย้อย พวกเราจะขบเลี้ยงให้มีความสุขแถมเองและจะถือว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไปแกเป็นคนของเราแล้ว"

พรานเผ่ากระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

"เป็นพระคุณสูงสุดเชียวนะครับ ผมเองเป็นคนไร้ญาติขาดมิตร พ่อแม่ก็ไม่มี"

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

"ก็ลูกแกจะเข้าโลงอยู่แล้วจะเอาพ่อแม่ที่ไหนอีกล่ะ ไม่ใช่เด็กๆ นี่นา ฉันท้องก็กำพริ้วเหมือนกัน พ่อแม่ตายหมดแล้ว ถ้าไม่ได้เมียอุปถัมภ์ค้าขูฉันทานนี้ฉันทก็คงอดตายไปนานแล้ว ฉันทรอดปากเหี่ยวปากกามาได้ ก็เพราะเมียฉันทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูมา ป้อนข้าวป้อนน้ำ เวลาหิวก็ให้กินนมบ้าง กินเหล้าบ้าง กินกาแฟบ้าง"

ชายชราหัวเราะขบใจ แก่รู้สึกเคารพรัก ๔ สหายมาก ที่เป็นคนสนุกสนานร่าเริงไม่มีการถือเนื้อถือตัว

"เป็นอันว่าพวกคุณจะล่องป่าแน่นอนครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้า

"แน่นอน เราจะออกเดินทางวันจันทร์ที่จะถึงนี้แหละ ฉันทเป็นหัวหน้า ลุงเป็นผู้นำทาง อ้าย ๔ คนนี้ลูกหลานฉันทร่วมเดินทางไปกับเรา โดยมีจุดประสงค์ล่าสัตว์ หรือม่ายก็ให้สัตว์มันล่าเรา ถ้าหากว่าเราพลาดพลั้งเสียที่มัน อ้ายคนนี่คืออ้ายแห้วจะตามไปปรนนิบัติรับใช้พวกเราด้วย รวม ๗ คนด้วยกัน"

ลุงย้อยยกมือไหว้อีก

"ผมยินดีสนองพระเดชพระคุณครับ พวกท่านทั้งหมดนี้ได้เมตตากรุณาต่อผมมาก ผมจะรับอาสาไปค้นหาสมบัติพระสุริย์จนกว่าจะพบ ผมปลื้มใจเหลือเกินครับ ที่ท่านยอมรับผมไว้เป็นคนของท่าน ผมจะไม่ลืมพระเดชพระคุณในครั้งนี้อยู่"

"ดีแล้ว นายย้อย แก่มีสิทธิ์ที่จะอยู่ในร่มไม้ชายคาของเราได้ในฐานะเป็นคนของเราคนหนึ่ง อีก ๔ วันเราจะออกเดินทางแล้ว แก่จะต้องช่วยเราวิ่งเต้นซื้อข้าวของในการล่องป่าคราวนี้ เพราะพวกเราไม่มี ความชำนาญ ไม่รู้ว่าควรซื้อหาอะไรบ้าง"

"ได้ขอรับ กระผมจะรับใช้พระเดชพระคุณเต็มที่"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ แนะนำให้ลุงย้อยรู้จักกับคณะพรรคของท่านเป็นรายตัวไป นายพรานตื่นตื่น ยินดีมาก ชีวิตของเขารอดตายได้ผู้อุปการะแล้ว เขามากรุงเทพฯ อย่างเสี่ยงโชคแท้ๆ เพราะเบื้อชีวิต พรานป่าของเขา บัดนี้เขาจะต้องบุกป่าฝ่าดงอีก แต่ชายชราที่ดีใจที่จะได้สนองคุณคณะพรรค ๔ สหาย

"อันตรายในป่าสูงมีมากนักหรือลุง" พลถามอย่างเป็นทางการ

"ครับ มีมากทีเดียว นอกจากเชื้อโรคเล็กๆที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าแล้ว สัตว์ป่าต่างๆยังดุร้าย ถ้าเราพลาดเป็นต้องเสียชีวิตแหละครับ เราจะต้องเผชิญกับเสือลายพาดกลอนตัวขนาดม้าเทศ หมีควาย ตัวสูงตั้งวากว่า งูจงอางยาวไม่ต่ำกว่า ๖ วา สามารถกินช้างได้สบาย นอกจากนี้ยังมีพวกหูก ต่อหลุม งูขี้แรด สีส้ม รัต หมาไนอีกมากมาย สัตว์ป่าในดงพญาเย็นมีมากกว่าที่เขาเดินหลายพันเที่ยวครับ ช้างป่าโขลงหนึ่งมีช้างตั้ง ๑๐๐ ตัว แต่โปรดเชื่อความสามารถของผมเถอะขอรับ สัตว์ป่าไม่เก่งกว่าผมไปได้เลย ผมเคยสู้กับช้างด้วยมือเปล่ามาแล้ว"

นิกรหัวเราะ

"มันจะมากไปละกระมังลุงย้อย"

"จริงๆ ครับ ช้างเป็นสัตว์ใหญ่โต มีกำลังแข็งแรงกว่าสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ช้างเป็นสัตว์ขี้จู้จี้กระจี้ ที่สุด พอมันเอางวงจับผม ผมก็เอามือสอดเข้าไปใต้ลูกคางของมัน เท่านั้นแหละครับ อ้ายช้างพลายตัวนั้นก็รีบปล่อยผม นั่งหัวเราะงอไปงอมา ปล่อยให้ผมวิ่งหนีไปได้"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน พลถามขึ้นบ้าง

"พวกคนป่าจะมีหลายพวกหรือลุง"

"ครับ มีหลายพวก ที่อยู่ใกล้เมืองไม่ดุร้ายพอพูดกันรู้เรื่อง ที่อยู่ลึกเข้าไปใจกลางป่า ดุร้ายมาก เขียว เจ้าพวกนี้มักจะสำคัญผิดคิดว่า คนแปลกหน้าที่สว่างล้าเข้าไปในดินแดนของมันคือศัตรูของมัน พวกลูกหาบของคุณวิชาติเกือบ ๒๐ คนถูกฆ่าตายหมด มันแอบยิงด้วยธนูอาบยาพิษครับ หรือมายก็พุ่งด้วย หอก"

"อือ" นิกรคราง "รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงจะลุง"

ลุงย้อยนิ่งอึ้งไปสักครู่ คล้ายกับจะทวนความทรงจำ

"รูปร่างมันก็เหมือนคนป่าในหนังนั่นแหละครับ บางพวกตัวเตี้ยตะมะแยะ บางพวกสูงชะลูด แต่งทรงผมเหมือนกับขวาน นุ่งโสร่งสีต่างๆ บางพวกก็เขียนหน้าตาด้วยยางไม้ มีกระดูกและหัวกระโหลก สัตว์คล่องคอ"

"และพวกทวาราล่าลุง" ดิเรกถาม

ชายชรายิ้มแห้งๆ

"ทหะราครับ ไม่ใช่ทวาราล่า ทวาราล่ามันกษัตริย์ตาเดียวในสมบัดิพระศุสีครับ ทหะราเป็นหัวหน้า คนทมิฬที่โหดร้ายที่สุด ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์ปกครองบริวารประมาณ ๒,๐๐๐ คน โดยมียายเฒ่าแม่มด เป็นที่ปรึกษา อย่าให้เล่าเลยครับพวกคุณไปเห็นด้วยตาเองดีกว่า แล้วคุณจะได้เห็นความประหลาดมหัศจรรย์ใจในดงพญาเย็นของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยความลึกลับตื่นตื่น พวกคุณจะได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยพบเห็น เช่นเถาว์ลย์กินคน"

"อู๋ตาย" คุณหญิงวาดคราง "ถ้ายังงั้นอย่าไปเลยคะเจ้าคุณคะ" ท่านพูดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"ฟังเล่าก็รู้สึกน่ากลัวแล้ว ป่ากับทะเลก็เหมือนกัน เต็มไปด้วยภัยอันตรายร้ายแสบ ดีไม่ดีพวกเทวดาทั้ง ๔ คนนี้เกิดเอาชีวิตไปทิ้งในป่า พวกเมียๆ ก็จะร้องไห้ซึมูกโป่งไปตามกัน"

ประไพพูดขึ้นทันที

"ไม่มีวันร้องลະคະ คุณอาคะ หนูแข่งให้ตายวันหนึ่งตั้งหลายร้อยครั้ง ไม่เห็นตายสักที"

นวลล่อว่า "ตายลัคคะดี หนูจะได้มีผิวใหม่"

เสียงหวานค่อนเมื่อยของเขา

"มีผิวใหม่เสียจะมาหักคอ แลปลิ้นให้ยาวเพื่อย สาวใล้ออกมาอวด เอาให้จับไขหัวโกรันเลย"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ กล่าวกับ ๔ สหายอย่างเป็นทางการ

"ขอให้พวกเราทุกคนเตรียมตัวออกป่าได้ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เรามีเวลาน้อยเต็มทน จะซื้อหาอะไรก็ต้องรีบไว้เสีย"

พลว่า "เห็นจะไม่ยุ่งยากลำบากอะไรหรอกครับคุณอา เพราะลุงย่อยแก็เป็นผู้ชำนาญในเรื่องนี้อยู่แล้ว พาแก็ไปกับเราแก็บอกเราเองว่า เราควรซื้ออะไรบ้าง" แล้วเขาก็หันมาทางชายชรา นายพรานเผ่าที่ได้กินข้าวอ้อมหน้าสำราญแล้ว "ลุงจำ ลุงนะ ยิงปืนแม่นไหม"

ลุงย่อยหัวเราะ

"ก็ขนาดจับวางแหละครับ พุดแล้วจะหาว่าผมคุย ผมเป็นพรานมา ๔๕ ปีแล้ว ผมยิงสัตว์มามากต่อมากและผมรู้ด้วยว่าสัตว์ชนิดไหนควรยิงตรงไหน เป็นต้นว่าแรด เราจะต้องยิงได้นอของมันประมาณ ๓ นิ้วพุด หลับตาซ้ายเฉียงด้วยสายตาขวา ศูนย์หน้ากับศูนย์หลังตรงกันเหนียวโกโป่ง ดิ้นพรวดเลยครับ นิดไหนกันั้นนั้น ผมไม่เคยเสียลูกปืนถึง ๒ ลูกเลย"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มองดูนายพรานด้วยความพอใจ

"ตาย้อย ในการล่องป่าครั้งนี้ แก็จะทำหน้าที่เป็นผู้นำทาง ฉันทาคิดค่าจ้างให้แก็วันละ ๒๐ บาท นับตั้งแต่วันออกเดินทาง ส่วนเงินเดือนค่าทำสวนดูแลต้นไม้ที่คุดหญิงทำนกรุดนาให้แก็ ก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับตั้งแต่สิ้นเดือนนี้เป็นต้นไป อยู่กับเราแก็ต้องซื้อสัตย์สุจริต จะทำมือไวใจเร็วไม่ได้นะจะบอกให้"

"ผมเป็นคนซื้อครับ พระเดชพระคุณ เกิดมาไม่รู้ว่าคุณคุดโก่งกันอย่างไร ฝรั่งเศสล่าสัตว์มันเคยเอาปืนฝากผมไว้ ๓ กระบอก และข้าวของอื่นๆ อีกมาก ฝากไว้ตั้ง ๒ ปีผมยังคืนให้นี่ครับ ผมถือว่าความซื้อสัตย์สุจริตเป็นเกราะกำบังตัวผม"

"เออ-ดี เกิดเป็นคนมันต้องซื้อสัตย์สุจริต เอาเถอะ เรื่องส่วนแบ่งทรัพย์สินสมบัติ ถ้าหากว่าพวกเราได้พบสมบัติพระสุริย์แล้ว ฉันทจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติออกเป็น ๔ ส่วน พวกเราได้คนละส่วนเท่าๆ กัน หมายถึงแก็ด้วย อย่างนี้ยุติธรรมดีไหมละ นายย่อย"

"ครับผม ยุติธรรมอย่างยิ่ง"

ต่อจากนั้น คณะพรรค ๔ สหายก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะออกเดินทางไปค้นหาสมบัติอันมหาศาลตามแผนที่ลายแทงของลุงย่อย พวกเมียๆ ของ ๔ สหายต่างสนับสนุนเต็มที่ เพราะผิวไม่อยู่ หล่อนจะได้มีเวลาแอบไปเล่นไฟตามบ้านเพื่อนๆ

ท่ามกลางดงพญาเย็น

ขุนเขาแลสลับซับซ้อนสูงตระหง่านเงื่อมเทียมเมฆ ยอดเขามีหมอกปกคลุมไปทั่ว มันเป็นดินแดนที่ห่างไกลจากความเจริญ และเป็นที่อยู่อาศัยของพวกสัตว์ดุเบทวิบาททั้งหลาย บางแห่งมีต้นไม้และเถาวัลย์ขึ้นหนาทึบ แสงแดดส่องลงมาไม่ถึง ที่นั่นย่อมเต็มไปด้วยเชื้อโรคร้ายนานาชนิด เช่นมาเลเรียและบิดที่ร้ายแรง บางแห่งก็เป็นที่ราบสูง เป็นทุ่งหญ้ามีบริเวณติดต่อกับเชิงเขา เสียงสัตว์ป่า เสียงนกการ้องระงมอยู่ตลอดวัน

คณะพรรค ๔ สหายซึ่งมีเจ้าคุณปัจฉิมฯ เป็นหัวหน้าพร้อมด้วยพล นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าแห้ว และลุงย้อยเป็นพรานผู้นำทางกับลูกหาบอีก ๑๐ คน ได้ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ในตอนสายวันจันทร์ที่ผ่านมาโดยขบวนรถไฟกรุงเทพฯ นครราชสีมา มีสัมภาระเครื่องใช้ไม่สอยในการเดินป่ามามากมาย คณะพรรค ๔ สหายมาลงรถที่จังหวัดสระบุรี พักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เพื่อให้พรานย้อยวิ่งค้นหาจิ้งลูกหาบจนได้ในอัตราค่าจ้างวันละ ๑๐ บาท ลูกหาบเหล่านี้เป็นชาวพื้นเมืองทั้งสิ้น หากินในทางเป็นลูกหาบมานานแล้ว

การเดินทางเข้าสู่ป่าสูงแห่งดงพญาเย็นได้เริ่มต้นในตอนเช้าวันอังคาร ทุกคนสนุกสนานรื่นเริงกันเต็มที่ เป็นการท่องเที่ยวล่ำส่วเตร็จงานมากกว่าที่จะตั้งใจไปค้นหาสมบัติพระสุริย์ อย่างไรก็ตาม คณะพรรค ๔ สหายก็ป่วยหนักที่ตามแผนที่สายแทงฉบับนั้น ซึ่งลุงย้อยพรานเฒ่าเป็นผู้เก็บรักษาไว้

๒-๓-๔-๕ วันผ่านพ้นไปแล้ว

เมื่อความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเกิดขึ้น ความสนุกสนานเพลิดเพลินก็ลดน้อยลงตามลำดับ ทุกคนเว้นแต่นายพรานและลูกหาบต่างอดโรยไปตามกัน การเดินทางในวันนี้เจ้าแห้วหูดหวัดจะถูกหมี่ตัวหนึ่งกัดตาย ขณะที่เจ้าแห้วออกจากที่พักตอนเช้าตรู่ไปดักยิงไก่ป่า หมี่ตัวหนึ่งแลเห็นเจ้าแห้วเข้าก็ย่องเข้ามา เจ้าแห้วเห็นหมี่ในระยะใกล้ชิด แล้วเจ้าแห้วยืนจ้องตากับหมี่อยู่เกือบนาที จนกระทั่งนายพรานย้อยมาพบเข้า พรานเฒ่าก็ยิงหมี่ตายด้วยปืนคู่มือของแก

มันเป็นเวลาบ่ายแล้ว พรานเฒ่าพาคณะพรรค ๔ สหายและลูกหาบมาถึงบริเวณทุ่งหญ้าอันกว้างขวางสุดสายตาแห่งหนึ่ง ทุกคนมองแลเห็นสัตว์ป่านานาชนิดอยู่ในที่ราบสูงนี้ มีทั้งช้าง สิงโต เสือ ยีราฟ จิงโจ้ กวาง ม้าลาย วัวกระทิง มากมายเหลือที่จะคณนนับ

ทุกคนตื่นเต้นไปตามกัน พลพูดขึ้นอย่างแปลกใจ

"ลุง-ลุงย้อย สงสัยเสียแล้วละแฮะ นี่พวกเรามาถึงแอฟริกาหรืออย่างไร"

พรานเฒ่าหัวเราะ

"ไม่ใช่แอฟริกาหรอกครับ นี่ดงพญาเย็นของเรา"

นายพัชราภรณ์ถอนหายใจหนักๆ

"ป่าเมืองไทยทำไมถึงมียีราฟ สิงโต และม้าลายละลุง"

ลุงย้อยจัดแจงบรรจุกระสุนปืนพลางพูดพลาง

"นี่แหละครับ ผมนึกแล้วว่าพวกคุณจะต้องแปลกใจ เท่าที่เราทราบกันนะ ป่าในประเทศไทยไม่มีสัตว์จำพวกสิงโต ม้าลาย จิงโจ้หรือยีราฟ แต่นั่นก็เพราะป่าตอนนี้เป็นป่าสูงมากไม่มีมนุษย์คนใดเดินทางมาถึงนี่ ถึงมาได้ก็ต้องเอาชีวิตมาทิ้ง เช่นคุณวิชีวิตกับพรรคพวกของแก เมื่อไม่มีใครเคยเห็นสัตว์เหล่านี้เราก็เชื่อกันว่าไม่มีในป่าประเทศไทย"

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย

"ออไรน์ - อิท อีส วันเดอร์ฟูล มันแปลกมาก แต่ท่านมหาราชาสุริยะราชกุมารเคยรับสั่งไว้ว่า สิ่งที่เป็นไปได้มันมักจะเป็นไปได้"

เจ้าแห้วเอื้อมือเขี่ยแขนนิกรแล้วกล่าวถาม

"รับประทานม้าป่าพวกนี้มันใส่เสื้อหรือครับ"

นิกรพยักหน้า

"ถูกแล้ว ลายดำขาวนี่แหละเสื้อที่มของมัน นี่มันกำลังเตรียมซ้อมฟุตบอลลกัน เห็นไหมล่ะ รังกันให้ไขว่ วันนี้จะมีการแข่งขันฟุตบอลลชิงถ้วยระหว่างยีราฟกับม้า"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานใครเป็นผู้ตัดสิน"

"อ้อ พ่อตาข้าชีวะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมามีกับลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน แล้วชี้มือไปทางกลุ่มนกระจอกเทศ
แกลังถามลองภูมินิกร

"เฮ้ย-กร นันนกะอะไรวะ"

นายการุณวงศ์ขมวดคิ้วย่น

"กีนกตะกรุมยังงีละครับ"

ท่านเจ้าคุณหยุดยิ้มทันที

"นกตะกรุม...เดี๋ยวก็กีบเบรียงเข้าให้หรือ"

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้ เขายกมือตบหลังนิกรดั่งป่าบ

"แกช่างไม่มีความรู้ในเรื่องสัตวศาสตร์เสียบ้างเลย นกตะกรุมนะตัวมันเดี๋ยวกว่านี้ ปากแหลมยาว
หัวเลี่ยนไม่มีขน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดแว๊ด

"ไม่ต้องอธิบายไวย"

ข้างป่าหมู่หนึ่งปรากฏตัวขึ้นทางป่าโปร่งซ้ายมือห่างจากคณะพรรค ๔ สหายไม่เกิน ๕๐ หลา
พวกลูกหาบตกใจส่งเสียงร้องเอะอะลั่น นิกรจัดแจงประทับปืนเตรียมจะพินาศข้างปลายเชือกหนึ่ง
กิมหงวนรีบปิดปากกระบอกปืนให้เฉไป

"เดี๋ยวกๆ อย่าเพิ่งยิง"

"ทำไมล่ะ" นิกรถาม

แทนคำตอบ กิมหงวนก้มลงหยิบหญ้าแห้งกำหนึ่งขึ้นมาโยน สมพัตปลิวกระจายไปทั่ว เจ้าแห้ว
หัวเราะงอหาย

"รับประทานทำอะไรครับ อาเสี่ย"

กิมหงวนสั่นศีรษะ

"ไม่รู้ เห็นอัลแลน ควอเตอร์แมน พรานใหญ่ในหนังก่อนที่จะยิงสัตว์มันเอาหญ้าโยนขึ้นไปก่อน
ก็เลยทำดูบ้าง"

พรานเผ่าชี้แจงให้เสี่ยหงวนทราบ

"เป็นการทดลองให้รู้ว่า สมพัตไปทางไหนขอรับ ธรรมดาถ้าสัตว์จะต้องอยู่ใต้ลมของสัตว์เสมอ"

"ว่า" นิกรยานคาง "ถ้าสัตว์มันปล่อยแก๊สเสียออกมา เรามีเหม็นแยะหรือลู่ อย่างข้างปายังงี้
ตัวมันใหญ่ ปู่ดเดียวเราก็คงล้าสัก ง่า-ฉันจะยิงข้างนะลู่ แค่นี้ เชื่อว่าคงไม่ผิดหรือ"

ลู่ย้อยห้ามเขา

"อย่ายิงเลยครับ คุณนิกร ซ้างเป็นสัตว์ที่รักพวกพ้อง อาจจะมีพยาบาทเรา ถ้าเรามาพวกมันตาย"

คราวนี้ นิกรทำตาปริบๆ มองดูนายพรานอย่างแปลกใจ

"ลู่ ถ้าจะดูหนังเรื่องสมบัติพระสุสิมาแล้ว"

"เปล่าครับ ผมไม่เคยดูหนังเลย แม้แต่หนังสือสมบัติพระสุสิมาที่เขาแปลขาย ผมก็ไม่เคยแตะต้อง
ไม่ทราบจริงๆ ครับว่าอีตาพรานฝรั่งในเรื่องนั้น ชื่ออัลแลน ควอเตอร์แมน"

นิกรยกปืนไรเฟิลขึ้นประทับแนบกับบ่า พอข้างพลายงายาวตัวนั้นรีเข้ามาหาคณะล่องป่า นายการณวงศ์ก็ปล่อยกระสุนออกไปทันที

"ปัง"

เจ้าข้างพลายงายาวสูงไม่ต่ำกว่า ๖ ศอกร้องโอดก่นป่า ยืนขาลั่นพึมพำ แล้วล้มลงทันที นิกรยิ้มแป้นหันมายกคิ้วกับพ่อตาของเขา

"เป็นไงครับ คุณพ่อ ฝีมือยิงปืนของผม"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยกมือเกาศีรษะ

"แกใจบาปหยาบเข้ามาก เรามาค้นหาสมบัติพระสุริย์ ไม่ได้มาล่าสัตว์"

"แหม" นิกรคราง "คุณพ่อพูดยังกะอัลแลน ควอเตอร์แมนเขียนะครับ"

เจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

"ก็ไปดูมาด้วยกันนี่หว่า" แล้วท่านก็มองดูข้างพลายตัวนั้นซึ่งมองห่างไปแล้ว "ไม่น่าจะยิงมันเลยไม่ได้ประโยชน์สักนิด"

นิกรว่า "ผมอยากได้งาของมันครับ เอาไปตั้งไว้ในห้องรับแขกที่บ้านเรา เอ้-ลุงย่อย จัดการเสียงาข้างที่ซีลุง"

ชายขรลั่นศีรษะ

"ไม่ต้องเสียหอรอกครับ เสียเวลาเปล่าๆ ทิ้งมันไว้ที่นี่ก็แล้วกัน ขากลับเราผ่านมาทางนี้พอดีข้างเน่า ดึงเอางาออกจากหัวกะโหลกมันอย่างสบาย"

นิกรทำตาปริบๆ

"เข้าไปดูซีลุง มันตายแล้วหรือยัง เผื่อมันไม่ตาย มันจะหนีไปตายที่สุสานข้าง เราก็ไม่มีหวังจะได้งาของมัน"

พลพูดเสริมขึ้น "คนละเรื่องไว้ย นันมันเรื่องทาร์ซาน เรื่องสมบัติพระสุริย์ไม่มีสุสานข้างหอรอกเราออกเดินทางกันต่อไปเถอะ ต้องข้ามทุ่งหญ้านี้ไปให้ถึงภูเขาโน้นก่อนคำ เพื่อเราจะได้พักผ่อนหุงหาอาหารกินกัน น้ำจิตของเราก็จวนจะหมดแล้ว"

ก่อนที่คณะพรรค ๔ สหายจะออกเดินทางต่อไป เสียงอู้อู เหมือนลมพัดมาแต่ไกลก็ดังขึ้น มองออกไปข้างหน้าแลเห็นฝุ่นตระหลบไปหมด ก็มหงวนหัวเราะงอหาย

"หลบเข้าที่กำบังไว้ยพวกเรา แหม เรื่องนี้มันเหมือนสมบัติพระสุริย์ที่ศรีเยวราชเหลือเกิน พวกสัตว์ป่าคงจะแตกตื่นไฟป่าเป็นแน่ โน่น-เห็นไหม ฝูงกระทิงและม้าลายตั้งหลายร้อยตัววิ่งสับสนอลหม่านตรงมายังพวกเรา"

ลุงย่อยร้องขึ้นดังๆ

"เร็ว ช่วยกันสร้างที่กำบังเดี๋ยวนี้ ม่ายยังงั้นเราจะถูกพวกสัตว์ป่าเหยียบตาย ลูกหาบไว้ย เอาที่บัสสัมภาระมากองสุมกันที่นี่ แล้วพวกเราซ่อนตัวอยู่หลังที่กำบัง เร็วเข้า"

พวกลูกหาบบปฏิบัติตามคำสั่งของนายพรานอย่างรีบเร่ง เจ้าหัวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มองดูฝูงสัตว์ป่าหลายชนิดซึ่งกำลังแตกตื่นวิ่งประดาหน้าตรงเข้ามา

"รับประทานเรายังข้างแล้ว รับประทานเรากำลังผจญกับฝูงสัตว์ป่า อีกประเดี๋ยวรับประทานเราก็คงจะพบกับอัมโบปาไซใหม่ครับ"

ครั้นแล้วทุกคนก็พากันเข้าไปหลบซ่อนตัวเบื้องหลังที่กำบัง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ใช้ปืนเล็กยาวและปืนพกยิงขับไล่ฝูงกระทิงและม้าลายให้เตลิดไปทางอื่น เสียงปืนกับเสียงผีเข้าสัตว์ดัง

กีก้องตลอดเวลา ผงคลี่มีดครีมีไปทั่วบริเวณทุ่งหญ้าอันกว้างขวาง พวกยีราฟวิ่งตามฝูงจิงโจ้และเสียงผา
นกกกระจอกเทศกับกวางและสมันคุมพวกวิ่งมาเป็นหมู่ๆ เป็นภาพที่ตื่นต่อนำชมยิ่ง เช่นเดียวกับภาพยนตร์
สีธรรมชาติเรื่องสมบัติพระสุลี

กระทิงฝูงหนึ่งกระโจนข้ามที่กำบังเลยไป บางตัวสะดุดที่ขาของสมันเกาะหล่มขาเพลงร้อง
โอึกไปตามกัน เป็นเวลาเกือบชั่วโมงเศษ ฝูงสัตว์นานาชนิดจึงผ่านพ้นไป

นักล่าต่างลุกขึ้นยืนมองดูที่ขาของสมันเกาะซึ่งชำรุดเสียหาย เพราะถูกสัตว์ป่าเหยียบย่ำ
เจ้าคุณปัจฉินิภา ถอนหายใจโล่งอก เมื่อสังเกตเห็นว่าพรรคพวกของท่านไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย
เว้นแต่ดร.ดิเรกซึ่งถูกขังป่าตัวหนึ่งเหยียบหลังเขาและวิ่งเลยไป ทำให้นายแพทย์หนุ่มชดช้อยออกไปหมด
ทั้งตัว

เมื่อพักผ่อนกันอีกสักครู่ เจ้าคุณปัจฉินิภา ก็ลี้เคลื่อนขบวนต่อไป ขบวนค้นหาสมบัติพระสุรีย
เดินเป็นแถวเรียงเดียวตามกันมาโดยมีนายพรานเต่าถือปืนเบรานิงก์ไรเฟิลนำหน้า ถัดมาเจ้าคุณปัจฉินิภา
และ ๔ สหายกับพวกลูกหาบ เจ้าแห้วอยู่ท้ายขบวนถือแส้ที่ทำด้วยเชือกหนังคอยหวดพวกลูกหาบที่เดิน
ล่าช้า

แล้วเสียงเพลงจากพวกลูกหาบก็ดังขึ้น มันเป็นเพลงหมู่ที่เยือกเย็น เนื้อเพลงแสดงความอาลัยรัก
ลูกเมียของเขาที่ต้องจากมา

"ซุม-ซุม-ซุมมาราก้าอีโย---อ้ออีโยอ้อฮาอีโย--โออีโยอ้อฮา-ซุม-ซุม-ซุมมาราก้าอีโย--"

"เฮ้ย" เจ้าแห้วเอ็ดตะโรแล้วหัวเราะ "มึงจะร้องหาอะไรวะ เป็นคนไทยไม่ชอบอยากเป็นแขก
อาฟริการี"

ลูกหาบคนหนึ่งหันมาค้อนเจ้าแห้ว

"โธ่-นายนี้ดูเหลือเกิน พับฝ่า พวกผมแบกข้าวของหนักจะตายโหง มันก็ต้องมีการร้องเพลงปลุกใจ
เสือป่าบ้างซีครับ"

เจ้าแห้วพยักหน้า

"เอา-เอา ร้องเถอะพ้อมหาจำเวิญ"

พวกลูกหาบร้องเพลงกันต่อไป การเดินทางข้ามทุ่งหญ้าต้องใช้เวลาถึง ๔ ชั่วโมงเศษ กว่าจะถึง
เชิงเขาใหญ่ก็เป็นเวลาแดดอ่อนมากแล้ว ทุกคนอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อยไปตามกัน

พรานย่อยยกมือขวาชูขึ้นเป็นสัญญาณให้หยุดการเดินทาง แล้วก็หันมาพูดกับท่านเจ้าคุณ
ปัจฉินิภา

"ท่านครับ เราจะต้องพักแรมกันที่นี่ละครับ พรุ่งนี้เราจะต้องข้ามเขาภูนี้เข้าเขตทหะราแล้ว
การเดินทางจะเต็มไปด้วยภัยอันตรายร้ายแแปด และตอนเย็นพรุ่งนี้เราคงจะได้เห็นภูเขารูปหัวคนทมิฬ
ซึ่งนั่นคือจุดหมายปลายทางของเรา"

เจ้าคุณปัจฉินิภา เห็นพ้องด้วย

"เอา พักก็พัก บอกพรรคพวกของแกเตรียมมากระโจมที่พักได้ และแกไปหากระทิงหรือหมูป่า
มากินสักตัวสินะ อาหารจำพวกเนื้อสดของเราไม่มีแล้ว มีแต่เสปียงกรัง เครื่องกระป๋อง"

"ได้ครับ ประเดี๋ยวขอปืนลูกซองให้ผม ผมจะไปข่มยิงไก่ป่ามาให้สัก ๑๐ ตัว แกวนี่มีป่าไผ่หนาที่บ
อย่างไรเสียก็ต้องมีไก่ป่าข่ม หรือไต่เท้าอยากจะลองกินเนื้อข้างดูบ้างก็ได้"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ดีเหมือนกันลุง ฉันเคยกินแต่ตื่นเปิดผัดหน่อไม้ ลองกินตื่นข้างผัดหน่อไม้ดูบ้าง ๒ ตื่นเท่านั้น อิ่มดีไปหลายวัน"

ลุงย้อยหัวเราะ เดินมาทางพวกลูกหาบ สั่งให้ทุกคนวางข้าวของสัมภาระจัดให้เป็นระเบียบ เรียบร้อยแล้วลุงย้อยก็ขอปืนลูกซองไปหนึ่งกระบอก ถือปืนเดินไปทางกอไม้เชิงเขาเพื่อดักยิงไก่ป่า ตอนที่มันกลับมาขึ้นรังนอน

หลังจากกระโจมที่ปัก ๒ หลังถูกกางเรียบร้อย พวกลูกหาบทั้ง ๑๐ คนก็นั่งจับกลุ่มกระซิบกระซาบ กัน ทุกคนมักจะมองดูยอดเขาข้างหน้าบ่อยๆยอดเขาลูกนี้มีลักษณะคล้ายกับหน้าคน ยามเมื่อต้องแสงแดด ดูน่ากลัวยิ่งนัก คล้ายกับพระพักตร์ของเทพเจ้าหรือเจ้าป่า

เสียงปืนลูกซองดังกึกก้องป่าหลายนัด ในราว ๒๐ นาทีเศษ พรานย้อยก็หัวไก่ป่าพวงเบ้อเร่อ ประมาณ ๑๐ ตัวเดินกลับมาอยู่ที่พักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มภาคภูมิใจที่สามารถหาไก่ป่ามาให้เจ้านายได้

"แม่โว้ย ได้มาก็ตัวโว้ย ย้อย" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องถาม

"๑๐ ตัวขอรับ เสียกระสุนไป ๔ นัดเท่านั้นเอง แต่ประเดี๋ยวไปเอาได้อีกอย่างน้อย ๒ ตัวครับ กระสุนนัดสุดท้ายของผมนึงติดไก่ป่าฝูงหนึ่งอย่างหวุดหวิด แต่มันกำลังค้นหาไก่อยู่ครับ ป่านนี้คงพบแล้ว พรานอย่างผมไม่เคยเสียลูกปืนเปล่าหรอกครับ"

ดร.ดิเรกกระตึกนิ้วเรียกนายพรานเข้ามาหา

"ลุงย้อย เจ้าพวกลูกหาบของเรากำลังแสดงกิริยาไม่น่าจะไว้วางใจนัก มีการกระซิบกระซาบกัน มันจะเล่นงานเรากระมัง"

พรานเฒ่าหันไปดู ทันใดนั่นเอง ลูกหาบคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้แทนของพวกลูกหาบทั้ง ๑๐ คน ก็เดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหายและนายพราน เขายกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างนอบน้อมและกล่าวว่า

"พวกผมไม่สามารถจะเดินทางได้ต่อไปอีกแล้วครับ เจ้าคุณ"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

"ทำไมวะ"

เจ้าหมอนั่นถอนหายใจหนักๆ แววตาของเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"ผมมองเห็นความตายปรากฏอยู่เบื้องหน้าแล้วเมื่อสักครู่นี้เอง พวกเราได้ยินเสียงกาฬปักซีร้อง ก้องป่า บอกลัญญาณแห่งความมรณะที่จะเกิดขึ้นแก่พวกเรา"

"กาฬปักซี" พลคราง หันมามองนายพรานเฒ่า "อะไรกันลุง"

นายพรานย้อยชักเสียขวัญ

"มันคือพาหนะของพระกาฬขอรับ เป็นนกใหญ่ชนิดหนึ่งซึ่งมีหน้าตาเหมือนกับคน ในป่าดงพญาเย็นนี้มีอยู่ ๒ ตัว พวกชาวป่าต่างถือว่า มันเป็นนกที่นำความตายมาสู่ พวกพรานจะรีบกลับบ้านทันที ถ้าหากว่าเขาแลเห็นหรือได้ยินเสียงกาฬปักซีร้อง"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายชนลูกขูไปตามกัน ความสึกลับมหัศจรรย์ในป่าสูงย่อมมีอยู่มากมายนัก เช่นเดียวกับความประหลาดมหัศจรรย์ภายในท้องทะเลหลวง

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป เสียงวิเวกวิ้งเวงของสัตว์ชนิดหนึ่งก็ดังขึ้นจากยอดเขาลูกนี้ เสียงของมันแหลมเล็กสั้นสะเทือนหัวใจ คล้ายกับเสียงนกแสกแต่ดังกว่าหลายเท่า

พวกลูกหาบบอกสั้นขวัญแวนไปตามกัน

"กาฬปักซี" ใครคนหนึ่งร้องขึ้นดังๆ

แล้วนกดำตัวหนึ่งขนาดนกกระเรียนก็ปรากฏตัวขึ้น มันบินมาจากภูเขาสูงนั้น กางปีกปล่อยให้
ขาคู่ของมันเหยียดยาวไปข้างหลังแบบนกยาง ปีกของมันใหญ่เหมือนปีกนกแร้ง สีดำเป็นนวลทั้งตัว
มันบินตรงมายังคณะล่องป่า และบินเป็นวงกลมต่ำลงมาทุกที พวกลูกหาบต่างลุกขึ้นวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง
ไปอย่างไม่คิดชีวิต

ดร.ดิเรกผิวปากหวิว

"กาฟปักซี..." ดิเรกคราง "โอ-มันแปลกมาก ดูซีหนามันเหมือนกับหน้าคน"

พรานย้อยหุดตัวนั่งคุกเข่าประนมมือสวดมนต์ขอพระเทพดาเจ้าป่า และลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ในป่านี้ให้คุ้มครองป้องกันตัวเขา เสียหงวนซึกฉิวที่ลูงย้อยทำให้คนเสียขวัญจึงปลดปืนลูกซองออกจากป่า
จัดแจงบรรจุกระสุนทันที

"ยิงวะ กูยิงเอง" อาเสี่ยพูดอย่างเดือดดาล "อ้ายนกเปรตนี่ทำให้พวกเราเสียขวัญ ถ้าหากว่าพวก
ลูกหาบทั้งเราไปหมด เราจะทำอย่างไรกัน"

พรานเผ่ารีบลุกขึ้นเดินเข้ามาห้ามกิมหงวนทันที

"โปรดเห็นแก่ชีวิตของพวกเราเถอะนะครั้น นกตัวนี้เป็นพาหนะของพระกาฬ ผู้มีอำนาจเหนือชีวิต
มนุษย์ ถ้าอาเสี่ยยิงกาฟปักซีนี้ องค์พระกาฬผู้เป็นเจ้าของจะต้องสังหารผลาญชีวิตพวกเราอย่างไม่ต้องสงสัย
เชื่อผมเถอะครั้น"

เสี่ยหงวนแน่นปากแน่น เงยหน้ามองกาฟปักซีซึ่งบินอยู่เหนือศีรษะเขาในระยะต่ำ แล้วกิมหงวนก็
จ้องมองดูนายพรานด้วยแววตาดมิงถึง

"คนอย่างฉันช่างนกแล้วต้องยิง จะเป็นนกของพระกาฬหรือนกของเทวดาองค์ไหนก็ตาม
ฉันจะต้องยิงมันให้ได้ หรือมิฉะนั้นฉันก็ต้องยิงแก ถ้าหากว่าแกขัดขืนห้ามปรามฉันไม่ให้ยิงนกตัวนี้"

พรานเผ่าถอยหลังกรูด อาเสี่ยกิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันยกปืนขึ้นเตรียมยิง กาฟปักซีบินฉวัด
เฉวียนเวียนวนกระพือปีกพับๆ ทำท่าเหมือนจะถลาลงมาเกาะต้นไม้ต้นหนึ่ง

กิมหงวนปล่อยกระสุนออกจากลำกล้องทันที

"ปัง"

กระสุนลูกปรายแผ่เป็นวงกลม ถูกเจ้ากาฟปักซีอย่างถนัดใจหลายนัด มันส่งเสียงร้องครวญคราง
เหมือนกับคนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

"โอ๊ย"

แล้วกาฟปักซีก็หุบปีกกระทำกริยาลอยละลิวจากอากาศลงสู่พื้นดิน ด้วยการยิงอันแม่นยำของ
เสี่ยหงวน คณะพรรค ๔ สหายมองดูเจ้านกประหลาดเป็นตาเดียว ลูงย้อยยื่นตะลึงพรึงเพริด นัยน์ตา
เหลือกลานใบหน้าซีดเผือด

อาเสี่ยหันมามีกับเพื่อนเกลอของเขา

"โจ-ผีมียิงปืนของกันแน่ไหม"

ดร.ดิเรกพยักหน้า

"เวิ้ล-เวล-เหวล์ เก่งมาก ไปดูศพมันเถอะไว้ย หงวน อ้ายนกตัวนี้แปลกที่สุด หน้าตามันคล้ายภูติผี
ปีศาจ"

ครั้นแล้ว ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินิภา และเจ้าแห้วพากันเดินตรงไปที่นกตัวนั้น ส่วนลูงย้อย
นั่งคุกเข่าประนมมือสวดมนต์พิมพ์ แกเป็นพรานป่าที่เลื่อมใสในไสยศาสตร์คาถาอาคม นับถือเทวดา
อารักษ์ ผีसानางไม้และเจ้าป่าเช่นเดียวกับพวกพรานทั้งหลาย

ภาพปักชินนอนสงบเงียบไม่หายใจ ใบหน้าของมันเมื่อพิจารณาใกล้ซิด เหมือนกับใบหน้าที่ของลิงมากกว่าใบหน้าที่ของมนุษย์ ตัวของมันดำมะเหมื่อม ที่หน้าอกมีเลือดไหลชุ่มโชก

"เฮ้ย" นิกร์ร้องขึ้นดังๆ "เห็นกำไลทองที่ตีนมันไหม"

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดู ข้อตีนข้างซ้ายของภาพปักซึ่งมีกำไลทองรูปลักษณะคล้ายกับแหวนปลอกมีดสวมอยู่

"อือ-ขอบกลไวย์" พลคราง

เจ้าแห้วชักเสียวัวญ พูดขึ้นเบาๆ

"รับประทาน พระภาพท่านใส่ของท่านไว้กระมังครับ อ้า--รับประทานแยแล้วครับ อาเสี่ย"

กิมหงวนทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

"ทำไมข้าถึงจะแย"

"รับประทาน นกตัวนี้ไม่ใช่นกธรรมดาครับ รับประทานพระภาพท่านต้องการเล่นงานอาเสี่ยแน่" เสี่ยหงวนหัวเราะ

"อย่าว่าแต่พระภาพเลยไวย์ พ่อพระภาพก็ไม่กลัว สมัยนี้เทพยดาฟ้าดิน พระเสื้อเมือง พระกางเกงเมืองไม่มีแล้วแกรู้ไหม ถึงมีก็เสื่อมอิทธิฤทธิ์ แก่คิดดูเถอะวะ คนที่มั่งมีศรีสุขเป็นใหญ่เป็นโต สร้างความเป็นปึกแผ่นของตนด้วยอำนาจหน้าที่ในทางทุจริต ทำไมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถึงไม่ลงโทษ เพราะว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีหรือเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์เสียแล้วนั่นเอง แก่ก็เคยพบเห็นมามากต่อมากแล้ว คนที่รักเกียรติไม่คดโกงล้วนแต่ยากจนทั้งนั้น ลูกคนโกงไม่ได้ นับวันมีแต่ความรุ่งเรืองมีความสุข"

คราวนี้เจ้าแห้วเห็นพ้องด้วย

"รับประทานจริงครับ"

นิกร์ก้มลงถอดกำไลทองที่ข้อตีนนกอออกมาพิจารณาดูแล้วเก็บเข้ากระเป๋าอย่างหน้าตาเฉย ต่อจากนั้น ๔ สหายก็วิจารณ์กันถึงเรื่องนกตัวนี้ ดร.ดิเรกให้ความเห็นว่า มันเป็นนกชนิดหนึ่งที่อยู่ในป่าสูง ไม่มีใครเคยเห็น จึงรู้สึกว่แปลกประหลาด ไม่ใช่ชนิดพิเศษอะไรเลย แล้วคณะพรรค ๔ สหายก็เดินกลับมาอยู่ที่พัก เจ้าคุณปัจฉิมฯ แลเห็นพรานเผ่าหนึ่งบริการสวมมณฑกานา ท่านก็อดหัวเราะไม่ได้

"ตาย้อย แก่สวมมณฑกานา"

พรานเผ่าลุกขึ้นยืน ผินยิ้มอย่างยากเย็น

"ผมบอกพระภาพและเจ้าป่าขอรับว่า ผมไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสังหารภาพปักชี ผมได้ชี้แจงขอรับรองแล้วแต่อาเสี่ยไม่เชื่อ"

กิมหงวนหัวเราะลั่น

"แกอย่าบ้าบอไปหน่อยเลยวะลูข้อย คนโง่เขลาอย่างพวกแกเท่านั้นที่เชื่อถือในสิ่งที่ไร้สาระ ไม่มีเหตุผล รีบไปติดตามพวกลูกหาบของแกกลับมาเถอะ หลบหน้ากันไปไหนหมดแล้ว"

ชายขรธาถอนหายใจหนักๆ

"ป่วยการติดตามครับ ผมเชื่อเหลือเกินว่า ป่านนี้พวกลูกหาบคงเตลิดเปิดเปิงไปไกลลิบลับ ถึงจะเพิ่มค่าจ้างให้อีกเท่ากี่คงไม่มีใครยอมติดตามพวกคุณต่อไปอีก"

กิมหงวนพูดขึ้นอย่างเดีอดดาล

"ถ้ายังงั้นตามใจมัน อ้ายพวกลูกหาบมันไม่มีอาวุธหรือเสบียงติดตัวเลย กว่าจะเข้าไปถึงในเมือง ก็คงอดตายหรือม่ายเสียก็คงแตกหมด กลัวไม่เข้าเรื่อง อ้ายนกเปรตนั้นมันก็นกธรรมดาตัวเอง หน้ามันเหมือนค่างคาวเท่านั้น มองดูเฉินๆ ก็รู้สึกว่หน้ามันเหมือนกับหน้าคน"

ลูงย้อยบ่นเบาๆ เดินไปทางขวามือของกระโจมที่ปักเพื่อเตรียมตัวประกอบอาหารเย็นให้นายจ้าง ๔ สหายต่างนั่งพักผ่อนสนทนากันที่หน้าเต็นท์ เจ้าแหว้ได้รับคำสั่งจากเสี้ยหงวนให้นำวิสกี้โซดาและกับแกล้มออกมาโดยเร็ว กิมหงวนมีวิสกี้มาหลายขวด โซดาประมาณ ๒ โหล กินกันอย่างประหยัดที่สุด ซึ่งโซดาที่เตรียมเอามาเหลืออีกเพียง ๔ ขวดเท่านั้น

แสงแดดจางลงไปทุกขณะ ไกลออกไปเบื้องหน้า ชายฉกรรจ์คนหนึ่ง ผิวกายดำคล้ำ แต่งกายหอมช่อคนหนึ่งได้ปรากฏตัวขึ้นที่ชายป่าละเมาะ มือขวาของเขากถือหอกเล่มหนึ่ง เขามองดูคณะพรรค ๔ สหายอย่างตื่นๆ แล้วก็เดินตรงเข้ามา ดร.ดิเรกแลเห็นเข้าก็สะกิดเสี้ยหงวน

"เฮ้-อัมโบปาเดินมาโนนแล้ว"

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

"เห็นจะใช้ไวยู รุปร่างสูงชะลูดเป็นต้นตาลเดี่ยว หรือตัวพระกาฬมาติดตามนกของพระองค์"

พลตึงปิ่นพอกออกมาจากช่องปิ่น แล้วลุกขึ้นเมื่อชายแปลกหน้าเข้ามายืนหน้าเต็นท์ และยกมือไหว้

คณะพรรค ๔ สหาย

"ได้โปรดเถอะครับ พวกคุณจะไปไหน"

พลตอบหัวนๆ

"ฉันจะไปดินแดนของทหะรา"

"ทหะรา...จอมขุนศึกแห่งภูเขาหัวคนทมิฬนั้นหรือครับ โอ-ถ้าไม่รังเกียจแล้วผมขอติดตามพวกคุณไปด้วยได้ไหมครับ ผมชื่ออัมพา"

นิกรหัวเราะลั่น

"ชื่ออัมโบปาเสียก็แล้วกันนี่หว่าพี่ชาย มันจะได้เหมือนเรื่องสมบัติพระศุภสิริจริงๆ ไหนเลิกสะตือให้ดูซี แกมีแผลเป็นอะไรบ้างที่แสดงว่า แกเป็นทายาทแห่งขุนเขาหัวคนทมิฬที่ถูกต้อง"

นายอัมพายิ้มแห้งๆ

"ดูรอบคอผมซีครับ ผมมีแผลเป็นสัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่ของผมในป่านี้ แต่ผมถูกทหะราช่วงชิงอำนาจไป ผมต้องเร่ร่อนรอนแรมอยู่ในป่ามา ๒ ปีแล้ว ดูซีครับ ผู้เป็นใหญ่แห่งป่านี้จะต้องมีแผลเป็นรอบคอคือผมนี่เอง"

คณะพรรค ๔ สหายต่างมองดูคออันยาวระหงของนายอัมพาซึ่งเป็นรอยเม็ดๆ โดยรอบ แสดงถึงความชุกชอนอันฉกาจฉกรรจ์ของเขาเมื่อตีต้อนแสนรันทต

"อือ" ดิเรกคราง "แกไม่น่าจะรอดตายมาได้เลยนะน้องชาย ลงขันรอบคออย่างนี้ละก้อ อาการของมันเกินบวกสี่เป็นไหนๆ"

อัมพาหรืออัมโบปาหัวเราะชอบใจ

"ก็อย่างว่าแหละครับ เมื่อ ๕-๖ ปีที่แล้วมานี้ผมออกจะชุกชอนมาก ระหว่างนั้นกำลังสงครามหยุดยั้งและหาซื้ออยาก ความคะนองก็เลยบูดขึ้นที่คอผม ทหะรา พี่ชายต่างบิดาของผมเลยถือโอกาสแย่งตำแหน่งหัวหน้าชาวป่าเอาไปปลุกปั่นประชาชน ว่าผมเป็นโรคสังคัมรังเกียจ ผมจึงต้องขัดเซพเนจรมาจากเทือกเขาหัวคนทมิฬ"

กิมหงวนโบกมือแล้วพุดตัดบท

"เอาละ พอแล้วไม่ต้องเล่า เป็นอันว่าแกจะขอติดตามไปยังถิ่นฐานของแกเพื่อแย่งชิงตำแหน่งหัวหน้าชาวป่ากลับคืนมาใช่ไหมล่ะ อัมโบปา"

ชายร่างสูงกว่าเสี้ยหงวนอมยิ้ม

"ครับ ถูกแล้ว ให้ผมไปด้วยคนนะครับ"

อาเสี่ยหันทางทางนายพัชรภรณ์

"ว่าไงไฉน เซอร์ เฮนรี่ เคอทิส"

พลหัวเราะก๊าก

"คนละเรื่องไฉน นั่นมันเรื่องสมบัติพระสุลี นี่นายพล พัชรภรณ์"

"เถอะนา เรื่องมันคล้ายกันออกจะตายไป ให้เขาไปด้วยคนนะ แกจะได้ช่วยเหลือเราสังหารพระราชาเสี่ย"

พลพยักหน้า

"เอา-ตกลง"

นิกรมองดูนายอัมพาแล้วอดหัวเราะไม่ได้

"อายน้องชาย แกชื่ออัมโบปาก็แล้วกัน ส่วนกันจะเป็นกับตันกู๊ด"

ดร.ดิเรกพูดขำขึ้น

"โน่นๆๆ กับตันกู๊ดต้องคุณพ่อ เพราะท่านมีฟันปลอมและสวมแว่น"

"วะ แล้วกันเป็นอะไรล่ะ"

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

"แกเป็นหมาก็แล้วกัน"

นิกรอมยิ้ม แต่แล้วก็สะดุ้ง

"หา? เป็นอะไรนะ"

"เป็นหมา" กิมหงวนพูดเสียงหนักแน่น

นิกรทำปากหุบหุบ

"แกเป็นเพื่อนกัน ถ้ากันเป็นหมา แกก็ต้องเป็นหมาด้วย และพวกเราทั้งหมดนี่ก็ต้องเป็นหมาเช่นเดียวกัน"

"เฮ้ย" เจ้าคุณปัจฉินิภา เอ็ดตะโรลั่น "ข้าไม่เป็นนะไฉน"

เสี่ยหัวเราะอย่างครั้นเคร่งขรึมขึ้น พลเรียกพรานย่อยกับเจ้าแห้วมาแนะนำให้รู้จักกับนายอัมพาหรืออัมโบปา ต่อจากนั้นนายอัมพาาก็ไปช่วยเจ้าแห้วกับพรานเผ่าหุงอาหาร

วันรุ่งขึ้น

คณะค้นหาสมบัติพระสุริย์ได้พากันออกเดินทางราว ๘.๐๐ น.เศษ หลังจากรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว การเดินทางตอนนี้ต้องปีนข้ามเขาซึ่งมีความสูงประมาณ ๒๐๐ เมตร เมื่อพวกเขาหอบหนึไปหมด ข้าวของสัมภาระก็ไม่อาจจะขนมาได้ นอกจากอาวุธปืนและยาเท่านั้น ทุกคนต้องทิ้งข้าวของที่นำติดตัวมาด้วยความเสียดาย

ราว ๑๑.๐๐ น. คณะพรรค ๔ สหายก็ถึงมาเชิงเขาอีกด้านหนึ่งซึ่งติดต่อกับป่าทึบหรือดงดิบ อากาศมืดขมุกขมัว เพราะแสงอาทิตย์ส่องลงมาไม่ใคร่ถึง เมื่อพักเหนื่อยกันสักครึ่งชั่วโมง ก็พากันเดินทางบุกป่าฝ่าดงมุ่งตรงไปยังภูเขาคอนทิมพิท

พรานเผ่าสั่งให้ทุกคนระมัดระวังตัว เพราะเข้าสู่แดนมัจจุราชแล้ว ลุงย่อยว่าพรรคพวกของนายวิจิตถูกกลบยิงด้วยธนูอาบยาพิษหรือถูกฟุ้งด้วยหอกบริเวณป่าแถบนี้

พื้นแผ่นดินบางแห่งขึ้นและ ตอนหนึ่ง เมื่อเดินมาถึงลำห้วยเล็กๆ ทุกคนก็หยุดชะงัก เมื่อแลเห็น
โครงกระดูกของมนุษย์คนหนึ่งนอนไขว่ห้างยกมือขวากายหน้าผากอยู่บนพื้นดิน

"นี่แหละครับ คนของนายวิชาติที่ถูกฆ่าตาย ผมจำทางได้ดี" พรานย่อยเล่าให้ ๔ สหายฟัง "ทหาร
ของทหารจำนวนหนึ่งบุกเข้าโจมตีคณะของคุณวิชาติซึ่งมีผมเป็นผู้นำทางทำให้พวกลูกหาบถูกฆ่าตายถึง
๓ คน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามว่า

"แล้วทำไมพวกนายวิชาติสามารถไปถึงถิ่นทหารได้"

"อ้อ ก็ต้องเอาเงินให้อ้ายพวกนี้ละซีครับ จ่ายให้หัวหน้านายด่าน ๑,๐๐๐ บาท ลูกน้องคนละ ๑๐๐
บาท อย่างไรก็ตาม เมื่อไปถึงถิ่นของทหารแล้ว คุณวิชาติก็ถูกฆ่าตายจนได้ ขอให้พวกเราทุกคนระวังตัว
หน่อยนะครับ"

ทันใดนั้นเอง อัมพาหรืออัมโบปาของเสี้ยหงวนก็ร้องอุทานขึ้นมาดังๆ เขาทำจมูกพุดพิดเหมือนกับ
ดมกลิ่นอะไรอย่างหนึ่ง

"ข้าได้กลิ่นทหารของพี่ข้าแล้ว ท่านผู้กล้าหาญ จะสู้หรือหนีก็ขอให้เตรียมตัวไว้ ข้าได้กลิ่นมัน
ใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว"

นิกรหัวเราะหึๆ

"เฮ้อ-อัมพา ไม่ใช่กลิ่นทหารของทหารหรอก กลิ่นแก๊สเสียของฉันทเอง ขอโทษทีไฉย วันนี้ท้องฉันท
ไม่ใคร่ดี"

ก่อนที่นายพรานเผ่าจะพูดอะไรอีก เสียงกลองก็ดังขึ้นก้องกังวานลั่นป่า และใกล้เข้ามาทุกที
ระคนกับเสียงคนหลายคนร้องเสียงแหลมเหมือนม้า

"ตูมๆๆ ตูมๆๆ ตูมๆๆ ฮึฮึๆๆๆ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม ถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"รับประทานพวกคนป่าแถบนี้ รับประทานถ้าจะชอบเล่นร่าวงนะครับ"

เจ้าคุณแหม่มปากแน่น ใบหน้าซีดเผือด

"ร่าวงพ้อมึงนะซี เตี้ยวเถอะได้ตายโหงไปตามกันหรอก" แล้วท่านก็หันมาทางพรานเผ่า "ว่ายังง
ตาย้อยหนีระอะ"

"ครับ หนีพลางสู้พลาง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"พวกเราไฉย อ้ายเสื่อถอย หนีอย่างมีระเบียบ"

นักล่องป่าโกลยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต แต่แล้ววังทางไหนก็เผชิญกับพวกคนป่าทั้งนั้นแต่ละคนหน้าตา
น่าเกลียดน่ากลัว เขียนหน้าด้วยยางไม้ มีกระดูกและหัวกระดูกโหลกลิ้งคล่องคอ ลูกธนูลูกหนึ่งแหวกอากาศ
วัดตากขอกคอเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไปนิดเดียว ปักแน่นกับต้นไม้ข้างหลัง

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณพร้อมด้วยเจ้าแห้วกับพรานเผ่าต่างใช้ปืนยิงกราดไปทางพวกคนป่า
ซึ่งบุกเข้ามาทั้ง ๔ ด้าน เสียงปืนสนั่นหวั่นไหว ระคนกับเสียงโห่ร้องของทหารทหาร ซึ่งได้รับคำสั่งจาก
ยายแม่มดเผ่าให้มาจับคนแปลกหน้าที่ล่องล้าเข้ามาในถิ่นนี้

คนป่าหลายต่อหลายคนถูกกระสุนปืนล้มตายเหมือนใบไม้ร่วง แต่ที่เหลือต่างก็ประดาหน้ากัน
เข้ามา

พลร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"ตะลุมบอนโวย พวกเรา"

๔ สหายต่างลุกขึ้นวิ่งเข้าประจัญบานกับข้าศึกทันที เสียงหวนประกาศก็ก้อง

"ขอพระเป็นเจ้าจงประทานกำลังให้ข้าอีกครั้งหนึ่ง"

นิกรยกเท้าเตะกันเสียงหวนดังพับ

"คนละเรื่องโวย นั่นมันฉายที่โรงแคบปีตอล นี่มันโรงศรีเยวราช เอาโวยพวกเรา ลูตตายเลย"

การประจัญบานระหว่าง ๔ ต่อ ๒๐๐ เป็นไปอย่างตื่นเต้นแต่ไม่นานดู พวกทหารของพระเจ้าช่วยกัน
กลุ่มรุมเตะถีบที่กระต๊อบคนละที่สองที่ พล นิกร กิมหวน และดร.ดิเรกก็หมอบกระแด่ไปตามกัน ในเวลา
เดียวกันนี้เอง เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแห้ว และพรานย้อยก็ถูกจับ มีการข้อมเขลยบ้างตามสันดานของ
คนป่า

แต่น่าประหลาดใจยิ่ง ตลอดเวลาแห่งการประจัญบานที่ผ่านมา ไม่มีใครกล้าทำร้ายหรือจับกุม
อัมพaley เขายืนเด่นอยู่ข้างจอมปลวก มือขวาถือหอกเตรียมพร้อม

ขณะที่พวกมนุษย์ทมิฬใช้เส้นเถาวัลย์มัดมือเขลยของมัน อัมพาก็เดินรีเข้ามาหานายทหาร
หัวหน้าคนป่าเหล่านี้ แล้วเจรจากับนายทหารผู้สวมหมวกขนนกขาวเป็นภาษาชาวป่า

"อาตุราปيناก้า โอเมก้า--อีเทอน่า--"

นายทหารร่างใหญ่มองดูอัมพอย่างแปลกใจ แล้วเขาก็โค้งคำนับด้วยความเคารพเกรงกลัว
เมื่ออัมพาก็ให้ดูแผลเป็นรอบคอของเขา

"มิได้--อาตรา อีเบอร์ฮัท"

เสียงหวนหัวเราะหึๆ พูดกับนิกรเบาๆ

"อ้ายพวกนี้ถ้ามันมีนาฬิกาขายเยอะโวย บรรยายกันคนละหลายยี่ห้อ อ้าวๆ แลปลิ้นหลอกกันแล้ว
โวย อือ-ขอบกลแสะ"

อัมพากับนายทหารหนุ่มผู้นั้น ต่างยิ้มให้กันและแลปลิ้นให้กัน ลุงย้อยเข้ามายืนข้างคณะพรรค ๔
สหาย แล้วอธิบายให้ทราบ

"พวกเราปลอดภัยแล้วครับ อัมพาก็ให้ดูเครื่องหมายสำคัญ คือรอยแผลเป็นรอบคอของเขา
เจ้านายทหารก็แสดงความเคารพนบนอบ การแลปลิ้นให้กันเป็นการเคารพกันครับ ถ้าเคารพมากต้อง
แลปลิ้นให้ยาวที่สุด สังเกตดูซีครับ อัมพาแลปลิ้นนิดเดียว อ้ายหมอนั้นแลปลิ้นยาวเพ็้อย"

ประมุขอันแท้จริงแห่งขุนเขาหัวคนทมิฬเจรจากับนายทหารผู้นั้นลึกครู่ นายทหารก็ร้องบอกให้
พวกลูกน้องของเขาทราบว่ อัมพาคือหัวหน้าของตนที่ถูกพระเจ้าแย่งชิงตำแหน่ง พวกทหารต่างส่งเสียง
ร้องอ้ออึง วิ่งเข้ามาห้อมล้อมอัมพาและต่างก็แลปลิ้นออกมายาวเพ็้อย แสดงความเคารพจงรักภักดีต่อ
อัมพา

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามายืนข้างหลังอัมพ ฟังเขาโต้ตอบกับนายทหารหนุ่มเป็น
ภาษาไทย

"ดูข้าและทหารเหล่านี้ขอสวามิภักดีต่อท่านนับแต่บัดนี้ไป"

อัมพายิ้มสดชื่น

"ข้าขอบใจท่านมาก ถ้าข้าได้ปกครองพวกท่านเหมือนแต่ก่อนแล้ว ข้าจะถือว่าท่านเป็นคณะ
รัฐประหารคนหนึ่ง ซึ่งจะมีอภิสิทธิ์เหนือมนุษยธรรมดา สหายเอ๋ย จงพาเราไปสู่ถิ่นของพระเจ้าที่ชาย
ของข้าให้จงได้"

นายทหารหนุ่มนิ่งคิด

"ข้าแต่ท่านอัมพานายแห่งเรา ข้าจำเป็นจะต้องมัดพันธนาการท่าน ให้เหมือนกับพวกท่านด้วย ยายเฒ่าแรงทั้งและทหะราจะได้อะไรไม่สงสัย เป็นโอกาสให้ข้าร่วมมือกับท่านอย่างแนบเนียน ข้ารับรองว่า ข้าจะเกลี้ยกล่อมหาพรรคพวกได้อีกในราว ๕๐๐ คน"

อัมพาพยักหน้า

"ตกลง เร่งมัดเราและพาเรารีบเดินทางไปเถิด ฮะฮ่า ข้าได้กลิ่นคาวเลือดแล้ว ข้าจะต่อสู้กับ ทหะราใจเหี้ยมตัวต่อตัว แล้วข้าจะตัดหัวมันเสีย มันผู้ทรยศและแย่งชิงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของข้าไป"

นายทหารหนุ่มผู้นั้น จัดแจงผูกมัดมืออัมพาไว้หลังเช่นเดียวกับคณะพรรค ๔ สหาย ต่อจากนั้น หน่วยทหารก็เคลื่อนพลพาเฉลยมุ่งตรงไปยังเชิงเขาหัวคนทมิฬ

ในราว ๑๗.๐๐ น.เศษ คณะค้นหาสมบัติพระสุริย์กัเดินทางมาถึงชุมชนของชาวป่า ที่บริเวณ เชิงเขาหัวคนทมิฬมีหมู่บ้านสร้างด้วยฝีมือหยาบๆ ประมาณ ๕๐๐ หลังคาเรือน

นายทหารหนุ่มผู้แปรพักตร์ต่อทหะรา ได้ส่งคนล่วงหน้ามาก่อนแล้วเพื่อแจ้งให้จอมทมิฬทราบ ว่า ได้จับเฉลยผู้ต่างถิ่นมาได้รวมทั้งหมด ๔ คนด้วยกัน ทหะราสั่งรวักลงสัญญาณรวมพลทันที ประชาชน หญิงชายทั้งหมดต่างวิ่งมาชุมนุมกันที่บริเวณลานกว้างหน้าหมู่บ้าน พวกกองทหารประมาณ ๑,๐๐๐ คน ต่างยืนแถวเป็นระเบียบเรียบร้อย มีหอกหรือธนูอาบยาพิษเป็นอาวุธ เสียงกลองดังระรัวตลอดเวลา

ขุนศึกตาเดียนั่งอยู่บนเก้าอี้ ห้อมล้อมด้วยนายทหารเอกที่ช่างประจบสอพลอ ทหะราเป็นชาย กลางคน รูปร่างค่อนข้างผอม และสูง ๖ ฟิตเศษ แต่งทรงผมเป็นรูปชวานเช่นเดียวกับอัมพา น้องชายต่าง มารดาของเขา

เมื่อนายทหารหนุ่มหน่วยลาดตระเวนป่า นำเฉลยทั้ง ๔ คนผ่านประตูค่ายเข้ามา เสียงโห่ร้องของ พวกทหารทหะราก็ดังสนั่นหวั่นไหว ทหะรายึดตัวขึ้นมองดูเฉลยของเขาอย่างยืมเยาะ และเขาไม่ได้สนใจ กับอัมพาน้องชายของเขาเลย เพราะเข้าใจว่าเป็นผู้นำทางหรือลูกหาบ หนวดและเคราของอัมพานั้นเอง ทำให้ใบหน้าของอัมพาแปลกไป

คณะพรรค ๔ สหายเข้ามาหยุดยืนรวมกลุ่มห่างจากทหะราประมาณ ๖ เมตร หลังจากนายทหาร ได้รายงานการจับกุมเฉลยให้ทราบ ทหะราก็สั่งให้นายทหารหนุ่มไปเข้าแถว

เสียงฆ้องโหม่งใหญ่ครางกระหึ่มขึ้นหนึ่งครั้ง คราวนี้ความเงิบสงัดก็เกิดขึ้น ทหะรายกแล้หางแกะ ขึ้นชี้หน้าเฉลยทั้ง ๔ คน

"สุเจ้าเอ๋ย ข้ารู้ดีว่าพวกเจ้าบุกขึ้นมาเพื่อหวังจะได้เป็นเจ้าของสมบัติอันมหาศาลของพระสุริย์ ฮะฮ่า--สุเจ้ามีความผิดมากที่ล่วงล้ำเข้ามาให้แดนแห่งตู่ข้า"

นิกรถอนหายใจหนักๆ

"เฮ้ย-ถ้าปากนักก็พูดอย่างคนที่เขาพูดกันเถอะวะ สุข้าสู่มึงตู่ข้าตักตะบวยฟังไม่มีใครรู้เรื่องไวย" ทหะราขมวดคิ้วยื่น ชีมือไปทางขวาของเขา

"โน่น-ยายทวดของข้ามาโน่นแล้ว ประเดี๋ยวคุณยายทวดก็คงจะสั่งข้าให้ลงโทษพวกเจ้าในสถาน ไต อ้ายหน้าโง่เอย ใครเขาว่าลากทางไกลก็เชื่อเขา ข้าจะบอกความจริงให้รู้ เครื่องเพชรทองมณีอันมีค่า เช่นมรกตหรือทับทิม บุษราคัม ซึ่งอยู่ในถ้ำมหาสมบัตินั้นล้วนแต่ของเก๊ทั้งสิ้น ส่วนของจริง ข้าขายไปหมด แล้ว" พูดจบทหะราก็หัวเราะลั่น

คณะพรรค ๔ สหายต่างมองไปทางขวามือ ทุกคนแลเห็นยายเฒ่าชราเนื้อหนังตกรกระเหี่ยวอ่อน คนหนึ่งถือไม้เท้าเดินหลังโกงกระยองกระแ่งตรงเข้ามา ทหะรารีบลุกขึ้นทันที

"อย่าทวดแห่งข้าเอ๋ย เพลยทั้ง ๘ คนนี้สว่างล้ำเข้ามาในดินแดนเราตามที่คุณย่าทวดมองเห็นด้วย
ญาณวิถึ ข้าควรจะลงโทษมันในสถานใด"

ยายแรงแรงทั้งหัวเราะเสียงแหลม เดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย

"ฮิ-ฮิ! สูเจ้าผู้บังอาจ ข้ารู้ ข้ามองเห็นหัวใจแห่งเจ้า พวกเจ้ามาร้าย ไม่ได้มาดี แะะ-แะะ"

แล้วยายเฒ่าก็เอียงคอมองดูกิมหงวน

"อู๊ย" อาเสี่ยวร้องด้วยความหมั่นไส้ พร้อมกับยกเท้าขวาทิ่มยายเฒ่าแรงแรงทั้งเต็มเหนี่ยว ยังผลให้
คุณยายทวดเขลลาไปหลายก้าว แล้วล้มลงกับกระแทกพื้นดังพลັก

ยายเฒ่าร้องไห้โฮ

"อ้ายฉิบหาย อ้ายห้าร้อยละลายรังแกคนแก่"

กิมหงวนทำตาเซียว

"ยังจะทำปากจัดอีก ประเดี๋ยวพ่อเตะเหงือกหักเลย"

ทหะราตบมือลั่น

"อัศวิน" เขาร้องเรียกขุนศึกแขนขวาของเขาซึ่งยืนอยู่หน้าแถวทหาร "เอาคนต่างถิ่นทั้ง ๘ คนนี้
ไปบูชายันต์เดี๋ยวนี้ และเอาศพมันไปทิ้งกันเหว ปิดประกาศห้ามไม่ให้ใครไปขอหวยเหมือนอย่างต็อกเตอร์
ทองเปลว"

อัศวิน ขุนศึกร่างใหญ่ นำทหารประมาณ ๒๐ คนตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย ทันใดนั้นเอง
โกลาโกลา นายทหารหนุ่มที่พาคณะพรรค ๔ สหายมาจากป่า ก็ชูหอกขึ้นร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"บัดนี้ ตูข้ายินดีที่จะแจ้งให้ทราบ ว่า อัมพนายของเรานั้นแท้จริงได้กลับมาปกครองพวกเราแล้ว
โน่น-ท่านยืนอยู่นั้น ขอพวกเราจงดูรอยแผลเป็นรอบคอท่านเป็นสำคัญ"

อัมพาผู้ยิ่งใหญ่ก้าวเท้าออกไปยืนเด่นเบื้องหน้า ๔ สหาย เขาหมุนตัวไปรอบๆ ยกมือขวาชี้ที่คอ
เพื่อให้ประชากรราษฎรของเขาเห็นถนัด เสียงพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นทันที

โกลาโกลาตะโกนขึ้นอีก

"ท่านทั้งหลาย เราจะเป็นประชาธิปไตยหรือเผด็จการ ถ้าเป็นเผด็จการจงให้ทหะราปกครอง
ไปด้วยการใช้อำนาจเป็นธรรม ถ้าเป็นประชาธิปไตยช่วยกันกำจัดทหะรา เพื่อให้อัมพาปกครองพวกเรา
โดยใช้ธรรมเป็นอำนาจ"

เสียงโห่ร้องอื้ออึงฟังไม่ได้ศัพท์ พวกนักรบแห่งเทือกเขาหัวคนทมิฬแบ่งออกเป็น ๒ พวก ฝ่ายหนึ่ง
เป็นพวกทหะรา อีกฝ่ายหนึ่งเป็นพวกอัมพา ทั้ง ๒ ฝ่ายทำท่าจะปะทะกัน

ยายเฒ่าผู้หยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร กระโดดขึ้นไปยืนบนแคร่ ส่งเสียงร้องตะโกนให้ทุกคนสงบก่อน

"แะะ แะะ สูเจ้าจงฟังข้า ใครจะนับถือทหะราหรือใครจะนิยมอัมพา ก็ควรจะคิดว่าเราเป็นเผ่า
เดียวกัน อัยารบราม่าพินกันเลย คนต่างถิ่นเขาจะถูกเราได้ ข้าขอแนะนำ...แะะ...แะะ"

กิมหงวนแหกปากลั่น

"อย่าหัวเราะเลยโว้ย พุดเฉยๆ ไม่ได้เรอะ"

ยายเฒ่าลืมตาโพล่ง มองดูเสี่ยวหงวน

"ตูข้าเป็นแม่มดก็ต้องพุดพลาถหัวเราะพลาถชีวะ ไม่เคยฟังวิทยุรี อ้ายหอก" แล้วยายเฒ่าก็
กล่าวกับประชากรราษฎรทั้งหมด "ตูข้าจะขอแนะนำ แะะ แะะ เพื่อไม่ให้เสียชีวิตและเลือดเนื้อมากมาย
ทหะรากับอัมพาควรจะต้องสู้กันตัวต่อตัว ใครชนะคนนั้นก็ได้ปกครองพวกเรา"

เสียงทหารตะโกนขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

"ยุติธรรมแล้ว ยุติธรรมอย่างยิ่ง ใครปกครองเรา คนนั้นต้องมีฝีมือ"

พระราชย์บอกรักมือของเขา แล้วกวักมือเรียกน้องชายต่างมารดา

"สุเจ้าผู้เป็นผีคำมะร้อย มา เรามาสู้กันด้วยหอกคนละเล่ม และสู้กันอย่างลูกผู้ชาย วัน บาย วัน ไฟท์"

นิกรจูงมืออัมพาเข้ามาเผชิญหน้ากับพระราในระยะใกล้ชิด นายจอมทะเล้นยิ้มให้ขุนศึกตาเดียว

"เฮ้ย-อย่าสู้กันด้วยหอกเลยวะ มันจะเข้ากับหนังเรื่องสมบัติพระศุภี สู้กันด้วยขวานดีกว่า จะได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับของ เอช.ไรเตอร์ แสกการ์ด เขาบ้าง หรือยังงีฟี่ชาย"

พระราชย์ยกหน้า

"โอ.เค ทหารโวย เอาขวานมา ๒ เล่ม"

ทหารคนสนิทของพระรา ถือขวานหน้าใหญ่ ๒ เล่มขนาดเดียวกันเดินเข้ามาส่งให้พระราเล่มหนึ่ง และอัมพาเล่มหนึ่ง ต่างคนต่างลองขยับขวานเล่น อัมพาดอยหลังออกมายืนห่างพี่ชายราว ๕ ก้าว

"มา-พระรา ตูข้าพร้อมแล้ว วันนี้ค่อท่านจะหลุดจากบ่า"

พระราโกรธจนตัวสั่น ถือขวานเดินอย่างสามขุมเข้ามาแล้วโถมเข้าฟันเต็มเหนี่ยว อัมพารับไว้ได้ ฟันตบทันที การต่อสู้ระหว่างสองพี่น้องเป็นไปอย่างดุเดือด ทั้งตื่นเต้นหวาดเสียว ประชาราษฎรโห่ร้อง เกรี้ยวกราว ใครเอาใจช่วยคนไหนก็ตะโกนหนุนคนนั้น ถึงกับชกปากกันหลายคู่

คณะพรรค ๔ สหายร้องหนุนอัมพาจนแสบค่อหอย พระราบุกรุกไล่พี่น้องชายของเขาซึ่งแก๊ง ทำเป็นอ่อนกำลังล่าถอยด้วยกลศึก พอพระราเปิดช่องว่างให้อัมพาก็ฟันฉับถูกคอพี่ชายขาดกระเด็นหรือ ออกจากบ่า ร่างอันสูงชะลูดยืนโง่งนง โโลหิตพุ่งูดเป็นไฟพะเนียง แล้วพระราก็ล้มครืนลงบนพื้น ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของประชาราษฎรทั้งหลาย

ยายเฒ่าแรงแรงทั้งกระโดดโลดเต้นไปมา

"แะะ แะะ ข้ารู้ แะะ แะะ ข้ามองเห็นความพินาศจะมาเยือนพวกเราแล้ว ฮี-ฮี ชัยชนะของอัมพา คือสัญลักษณ์แห่งกาลวิโยคของพวกเรานั้นเอง แะะ แะะ แะะ"

เสียงหวนกระซอกปีกนพอกออกมาจากของปืน ยกขึ้นเล็งยิงยายแรงแรงทั้ง ๒ นัด

"ปัง ปัง"

ยายเฒ่าวีดร้องสุดเสียง กระสุนทะลุอกล้มลงสิ้นใจตายข้างศพพระรา กิมหวนทำเสียงแม่มัดบ่าง

"แะะ แะะ ข้ารู้ ข้ามองเห็น ตายท่าเสียเถอะ หมันไล่เหลือเกิน แก่งนป่านนี้แล้วยังจะต่อหลด ต่อหลอีก"

พวกทหารและประชาชน ต่างกรูกันเข้ามาห้อมล้อมอัมพา และแสดงความจงรักภักดีต่ออัมพา ด้วยการแลบลิ่นยาวเพื่อย อัมพาถูกแบกขึ้นบ่าไปรอบๆบริเวณลานกว้าง ไม่มีใครสนใจกับศพของพระรา และยายเฒ่าแม่มัดซึ่งนอนกลิ้งอยู่กลางดิน

"อีเทอน่า...อัมพา...ทรงพระเจริญ ไชโย"

อัมพาได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ครองครองถิ่นฐานนี้ต่อไปเหมือนเช่นเดิม เมื่อพวกที่ห้ามเขาวางเขาลงบน พื้น อัมพาก็เดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย ด้วยใบหน้าเข้มขึ้น เขาแสดงความเคารพด้วยการแลบลิ่น ออกมายาวเพื่อย

"ข้าแต่ท่านผู้มีพระคุณ ท่านได้มีส่วนสำคัญช่วยเหลือข้าให้ได้รับความเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งแคว้น แดนนี้ตามเดิม ตูข้าจะไม่ลืมบุญคุณของท่านเลย ท่านจะปรารถนาอะไรในถิ่นของเรา โปรดบัญชาามาเถิด"

นิกรพุดขึ้นทันที

"เราอยากได้สมบัติพระสุริย์"

อัมพาตอหนายใจเฮือกใหญ่ ยกมือตบ่านายจอมทะเล้น

"สหายเอ๋ย สมบัติพระสุริย์นั้นมีแต่ของเก๊ทั้งสิ้น เหมือนอย่างที่ทพระราฟี่ข้าบอกท่าน ราชสมบัติของพระองค์แต่เดิมเป็นของจริง ราคานั้นบร้อยล้านแต่ถูกคอร์ปชั่นมาหลายชั่วคนแล้ว ถึงที่เป็นเพชรกลายเป็นแก้วน้ำมะเน็ดเจียรไร้น ทับทิมและมรกตกลายเป็นแก้วสี ทองคำแท่งกลายเป็นทองเหลืองแท่ง ท่านเอ๋ย มันโกงกันอย่างสะบันหันแหลก ประเดี่ยวข้าจะพาไปชมถ้ำมหาสมบัติ พวกท่านจะได้เห็นของเก๊ด้วยนัยน์ตาของท่านเอง"

"ว่า" เสียหวนตรง "แล้วที่แรกที่พบกับพวกเรา ทำไมแกไม่บอกให้เราารู้ละว่า สมบัติพระสุริย์เป็นของเก๊"

อัมพาหัวเราะ

"ถ้าข้าบอกความจริงให้ท่านรู้ ท่านก็คงจะไม่บุกบั่นมาถึงนี้ ข้าพเจ้าจึงนิ่งเฉยเสีย เพื่อหวังจะติดตามพวกท่านมา"

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ หน้าจ้อย

"เสียเวลาแท้ๆ หมดค่าใช้จ่ายน้อยอยู่หรือ"

เจ้าหัวหมดเรี่ยวแรงไปเลย

"รับประทานรู้ยังจ้อยอยู่กรุงเทพฯ ดีกว่า"

อัมพาว่า "สหายไม่ต้องเสียใจ ข้าจะหาของอื่นมอบให้ท่านต่างเพชรนิลจินดา ข้าพเจ้าขอต้อนรับพวกท่านในฐานะที่เป็นสหายผู้มีเกียรติของข้า ตลอดเวลาที่ท่านพักอยู่กับเรา ท่านย่อมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรลงไปได้ตามความพอใจของท่าน และถ้าท่านเดินทางกลับ ข้าจะส่งคนของข้า ๕๐ คนให้ติดตามไปส่งท่านจนพ้นเขตแดนของเรา"

ทุกคนยิ้มให้อัมพา เสียหวนหันมาพูดกับนิกร

"เรื่องนี้จะจบอยู่แล้ว ไม่ยกมีนางเอกไว้อ มีแต่ตาพ่อ"

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ ลืมตาโพลง

"ไหนวะ ตาพ่อ"

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

"ก็คุณอานะซีครับ"

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ แยกเขี้ยว ขยับเท้าจะเตะกิมหงวน แต่อาเสี้ยถอยไปเสียก่อน ดร.ดิเรกกล่าวกับอัมพาอย่างเป็นทางการ

"อัมพา พวกเราอยากเห็นถ้ำมหาสมบัติมาก พาพวกเราไปดูเดี๋ยวนี้เถอะ ถึงแม้จะเป็นของเก๊ได้ชมเป็นขวัญตาบ้างก็ยิ่งดี"

ขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ก้มศีรษะลงเล็กน้อย

"ข้าจะพาสหายรักผู้สืบบุคุณต่อข้าไปชมถ้ำมหาสมบัติเดี๋ยวนี้" พูดจบอัมพาก็เดินเข้าไปหาโกกาโกลา นายทหารหนุ่มซึ่งเขาจะแต่งตั้งให้เป็นยอดขุนพลของเขาต่อไป "โกกาโกลา สูเจ้าจงจัดการกับศพของพี่ข้าและยายเฒ่าจัญไรด้วยเถิด สำหรับศพยายร้างนี้ให้ทหารเอาไปฝังเสีย ส่วนทพระราฟี่ข้าจงตัดหัวเสียบประจานไว้ แต่อย่าบอกใครว่าข้าสั่ง ถ้ามีใครถามถึงการกระทำเช่นนี้ ข้าจะบอกกับเขาว่าพวกเจ้ามีความเคียดแค้นและทำกันเอง ข้าจะพาสหายของข้าขึ้นไปบนเขาเพื่อชมถ้ำมหาสมบัติ และข้าจะกลับมาในชั่วโง่งนี้"

โกกาโกลารับคำสั่ง ต่อจากนั้นประมุขแห่งคนทมิฬก็พาคณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยพรานเต่า และเจ้าหัวกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เดินทางไปที่ภูเขารูปหัวคนทมิฬ ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไม่เกิน ๒๐ เมตร มีนายทหารหลายคนติดตามไปด้วย ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาอัมพาอย่างใกล้ชิด

ภายในถ้ำมหาสมบัติ

พวกนายทหารของอัมพาได้จุดคบเพลิงขึ้นสว่างไสว อัมพาเดินนำหน้าพาคณะพรรค ๔ สหาย เข้ามาในถ้ำอันเงียบสงบและเยือกเย็น มันเป็นถ้ำที่กว้างขวางสวยงามมากด้วย หินย้อยระย้า ถ้ำนี้คดเคี้ยวไปมา

จากแสงคบเพลิง เจ้าหัวได้มองเห็นอะไรเข้าจึงร้องวี๊ดสุดเสียง ทำให้ทุกคนหยุดชะงัก

"อะไรวะ" พลถามอย่างเคืองๆ

เจ้าหัวตัวลั่นนังก

"รับประธานดูโน้นซีครับ"

ทุกคนมองตามสายตาของเจ้าหัว แล้วก็แลเห็นร่างมนุษย์หลายคน นั่งอยู่เป็นแถวในทำนองขัดสมาธิ มนุษย์เหล่านี้ปราศจากชีวิตแล้ว อัมพาอธิบายให้คณะพรรค ๔ สหายทราบ

"ท่านเอ๋ย ศพเหล่านี้คือประมุขแห่งแคว้นแดนเราเมื่ออดีต ใครที่สูญเสียชีวิตไปและทิ้งคุณงามความดีไว้ พวกเราก็จะทำมัมมี่ศพเขาไว้และนำมาเก็บไว้ในถ้ำนี้"

"มัมมี่" ดร.ดิเรกคราง "พวกแกมีความรู้ทำมัมมี่ได้เชี่ยวชาญหรือ"

อัมพาหัวเราะ

"ไม่ยากเลยคุณหมอ พวกเราใช้ไสยศาสตร์ทำพิธีเสกเป่าให้ศพคงสภาพเดิม"

หลังจากได้ชมศพเหล่านี้โดยใกล้ชิดแล้ว อัมพาก็พาคณะพรรค ๔ สหายตรงไปยังที่เก็บสมบัติ พระสุริย์

หีบและโถงน้ำแบบโบราณเคลื่อนกลาดเต็มไปหมด หีบเหล็กเหล่านี้มีอายุนานนักหนาแล้ว บางหีบก็เปิดฝาอ้าทิ้งไว้ คณะพรรค ๔ สหายปราดเข้ามาขึ้นดูสมบัติพระสุริย์ ภายในหีบมีแก้วน้ำมะเน็ดมากมายเหลือคณน้านับ กิมหงวนหยิบขึ้นมาพิจารณาดูแล้วหันมาทางเจ้าหัว

"เฮ้ย เอาใส่กระเป่าไปบ้างซี อ้ายหัว"

เจ้าหัวหัวเราะ

"รับประธานหนักกระเป่าครับ"

นิกรหยิบทองเหลืองแห่งขึ้นมาพิจารณาดูแล้วโยนทิ้ง ดร.ดิเรกสนใจกับแก้วสีแดงที่อยู่ในโถง นายช่างเจียรระโนไว้มองดูคล้ายๆ กับทับทิม บางโถงมีแก้วสีเขียว ซึ่งทำจำลองเป็นมรกต

อัมพากล่าวกับ ๔ สหาย

"ราชสมบัติเหล่านี้ ถูกคอร์ปชันมาหลายชั่วคนแล้ว กว่าจะตกทอดมาถึงข้าก็เป็นของเก๊ไปหมด ท่านเอ๋ย ถ้าท่านอยากได้ ข้าจะให้ทหารขนไปให้ท่าน"

นิกรหัวเราะหึๆ

"แกเอาไว้ก็แล้วกัน"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ บ่นพึมพำตลอดเวลา การเดินทางมาหาถ้ำมหาสมบัติพระสุริย์ ไม่ได้ผลอะไรเลย เสียเวลาและเสียเงินค่าใช้จ่ายมิใช่น้อย อัมพาได้พาคณะพรรค ๔ สหายชมถ้ำพระสุริย์จนทั่ว

วันรุ่งขึ้น ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าหัวกับพรานย้อยก็ลาอัมพาเดินทางกลับบ้าน

อัมพาจัดทหาร ๑๐๐ คนติดตามมาส่งพร้อมด้วยเสบียงอาหารมากมาย เขาลังนายทหารผู้ควบคุม ว่าถ้าหากคณะพรรค ๔ สหายได้รับอันตรายด้วยประการใดก็ดี เขาจะประหารชีวิตทหารทั้ง ๑๐๐ คนนี้

"ลาก่อน อัมพา ลาก่อนไว้อย" เสี่ยหงวนตะโกนลั่น

"สวัสดีครับ แล้วมาเที่ยวใหม่ นะครับ"

"ไม่มาละไว้อย ชี้เกียจมาดูแก้วน้ำมะเน็ด"

ขบวนของ ๔ สหายเดินเป็นแถวยาวเหยียด อัมพากับนายทหารหลายคนยืนมองดูจนลับตา เจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งคานหามอย่างสง่าผ่าเผย อัมพาเห็นท่านเป็นคนแก่ก็จัดคานหามมาให้เป็นพิเศษ

จบบริบูรณ์